

VÁM,
KTERÍŽ SE BOJÍTE,
JME'NA MÉHO,
VZEJDE SÍLunce
SPRAVEDLNOSTI,
A ZDRAWÍ
BUDE
NA
PAPRSCÍCH
DEHO

MAL 4.2

živá

SLOVA

Zdravíme 30. výročí

slavných májových dnů, kdy hrdinný sovětský lid vítězně dokončil svůj zápas s nacistickým nepřitelem a Sovětská armáda přinesla našim národům svobodu. Vzpomínáme chvíli nepopsatelného nadšení, s nimž vital nás lid své osvoboditele, na dojetí, které se zmocnilo všech, kdož prožili a prožívali doby nacistické okupace a nesly břemena jejího útlaku. Hruzy koncentračních táborů, násilná germanizace, likvidace naší intelligence a nezměrná utrpení vály jsou dálka za námi. Bezpríkladné oběti bojovníků za lidská práva v minulé válce, zejména hrdinného sovětského lidu, který platil nejstrašnější daň za záchranu všecky lidských hodnot, nebyla marná! Co vše se od té doby změnilo v našem socialistickém státě za 30 let mirověho budování v pevném přátelství s našimi osvoboditeli!

Vděčně vzpomínáme při této příležitosti též mnohých našich bratří a sester, kteří položili své životy v koncentračních táborech a na bojištích minulé války. Slovo Boží a památka věrných před Bohem i lidmi, kteří se zasloužili o vítězství pravdy nad klamem, spravedlnosti nad křivdou a svobody nad otroctvím, nás věřící zavazuje k plnění jejich odkazu v dnešní době:

- bojovat za světový mír,
- za pokrovkový společenský řád,
- za pravou svobodu člověka,
- za hodnoty, které v duchu evangelijního poselství Pána Ježíše Krista přináší tvořivá láska s hlubokou úctou k člověku!

ZIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávník 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

Gadarenská krajina je „za mořem“. Za vším tím neklidem a nepokojem našeho života je pustá Gadara tělesného a hmotařského životního stylu. Tam směřuje většina lodiček, aniž hledá onen „lepší břeh Galileje“.

Náš Pán se plaví s učedníky právě tam splnit své poslání. On nezmění Gadaru, ale přece jen zachraňuje alespoň jednoho Gadarenského, který tam na něho čeká... V tom nešťastném muži je podána výstižná charakteristika všech chronických nemoci lidského života:

1. Gadarenský bydlí v hrobích a ne v domě (L 8:27)!

Jak pošetilé bylo hledat živého Pána mezi mrtvými a jak málo mohly všecky druhé masti oněch zbožných žen něco změnit na atmosféře smrti! (L 24:1-5). Cožpak je vůbec možný život v prostředí nečinnosti a hniloby, kde je jen pach rozkladu a temnota beznaděje? A přece je to možné! Tam a v tom, kde není a ani nemůže být Pán, může existovat a „žít“ Gadarenský. Proč? Protože je naplněn „necistým duchem“, který má právě v takovém prostředí – Pánem nerušeném – svou zálibu a zřejmě dost moci, aby tam svou „živou oběť“ dovezl udržet! Jak rozsáhlé a atraktivní bývají tyto „hroby mravního rozkladu“ se vši svou hnilobou, sexuální bezuzdnosti a odporným zápacem nestoudných řečí, s onou „módní nahotou“ vysvětlených a neoděných těl, duší a slov bez jakéhokoliv studu a úcty k čemukoliv a před kýmkoliv! Což už je dnes tak veliká „bytová nouze“, že není nic bydlení – než ony hroby? Není sporádaných domů – rodin, kde by lidé mohli v harmonii vyrůstat a žít? Jsou ještě nějaké mravní hodnoty čistoty a krásy, které by nestihal posměch a pohrdání oněch Gadarenských? Má ještě živý Ježíš šanci, aby byl pro své „opuštění hrobů“ pochopen? I u tebe, můj mladý věřící příteli, který se za svou čistotu uprostřed Gadarenských stydíš?

Ale nejde jen o hrubé tělesné hřichy! Nečinnost smrti a hniloba brobů je i tam, kde překrásné pomníky a sarkofágy tradic a vnější bezúhonnosti skrývají onen proces rozkladu. Kolik lidí zůstává v hrobích své kritiky s pohoršováním, odsuzováním a neodpustěním, v hrobich své lenosti, bezohlednosti a svého vypjatého sobectví, přesvědčených o vlastní „bezúhonnosti“?! Kolik „dobrých křesťanů“ žije v hrobě své pýchy a samospravedlnosti mezi pomníky svých „dobrých skutků“ a mezi nepohřbenými pozůstatky minulosti s jejimi „křivdami“, „nespravedlnostmi“ a „bezprávím“?

Kolik věřících lidí nevidí nic jiného než umírání, smrt a rozklad oněch hrobů a je zemlenu marný hledání svého Pána tam, kde On nepřebývá! Proč nebydlet v domě Božím, kde je On přítomen? A když už v domě Božím být, proč ještě dlít svým duchem v hrobích? Což není pro opravdový život živý Pán a jeho přítomnost zcela dostačující?

2. Gadarenský nemá oděv (L 8:27)!

Co zkusi člověk bez oděvu a navíc – jaká hanba a degradace lidské důstojnosti je v nahotě! Bud' Gadarenský vědomě každý oděv zničil a bojkotoval, nebo se mu již stal lhostejným, protože si na svou nahotu prostě zvykl. Výstižný obraz lidského pessimismu, skepse a cynismu! Kolik marného boje o lidskou dokonalost – o nového, lepšího člověka! Kolik zklamání s lidmi a sama se sebou! Má vůbec smysl ta licoměrná převářka, v níž se lidé vesměs dělají lepšími než jsou, či vydávají za někoho, jimž nejsou? Není lepší bezohledná pravdivost než pokrytecké ohledy, „lidská přirozená nahota“ než nepřirozené mrzačení různými „obleky“ a „převleky“ lidské civilizace a kultivace? Proč neroztrhat všecky ty předsudky i za cenu jistých bojů a nevytvorit si

„novou čest a důstojnost pravdivosti“, která svou bídou nezakrývá, za ni se nestydí a nebojí se dát ji volný průchod bez ohledu na odpor zastaralé morálky? Tak dospí vají „Gadarenští“ k tomu, že se sami obnožují či nenosí už oděv vůbec! Nejen, že jim to nevadí, ale jsou na to dokonce i hrdi! Svou nahotou, hřichy a zvrácenošti se dokonce chlubí, bá vidí v nich svou „čest“ a „důstojnost“!

Nejsou i křesťané, zejména mladí, velmi často v nebezpečí této deprese, skepse a nevěry i vzpoury jen proto, že nedovedli dosud „vyjet ven ze svých hrobů“? Nezasahuje je také onen příklad „upřímné nahoty“ a „upřímného cynismu“ světa se zjevnou neposlušností rodičů a starších? Nejsou často oddáni a v poslušnosti poddání „móde“ z hrobů“, která propaguje neslušné a výstřední odivání s nahotou „pro účely smrti“ (2Tm 3:1, 2)?

Milý mladý příteli, setkal jsi se opravdu s oním Živým, který „nebydlí mezi mrtvými“ a zatoužil jsi upřímně být s ním?

3. Gadarenský je bez řetězů a okovů (Mk 5:4).

Existuje řetěz společenských povinností, které by Gadarenský nepolámal, nějaká pouta lidských ohledů, která by neroztrhal? Plati vůbec nějaký rád, pořádek a osobní kázeň v jeho životě? Uznává vůbec nějaké mravní normy a kritéria, má ve svém životě vůbec nějakou autoritu, již by byl ochoten se podřídit na své cestě svévolé a vzpoury?

Toto je konečně „volný svobodný život“ bez jakýchkoliv předsudků, nikým a ničim neomezený, zcela spontánní a půrozený, plný „fantastických rozkoší“ bez jakýchkoliv závazků a povinností! Konečně je prost všech řetězů, okovů, pout a břemen! Konečně si může dělat, co chce! (2Tm 3:2–4).

Ale jaký strašlivý omyl! Což není ve skutečnosti náprstným otrokem své lenosti, svých vásni, svých nálad, svých slabostí a zlozvyků? Vždyť je ovládnut silou, proti níž je prakticky zcela bezmocný!

Ač se to zdá být nemožné, mohou být i tací „křesťané“, kteří se nedají nikým a ničím „zkroutit“ pro svou neposlušnost a odmitání jakýchkoliv napomínání! Zádný řetěz ohleduplnosti a lásky je neudrží, žádná pouta odpovědnosti za nic a za nikoho na sebe nevezmou, žádný požadavek Božího slova nepovažují pro sebe za závazný. Rádi mluví o svobodě – aby mohli holdovat svým tělesným zájmům a cítice se dostávají tečně duchovně „silnými“ a „vyspělymi“ vystavují „svobodu své zlosti“, nechápajíce naprostu své posvěcení v Bohu, ani cenu sborového obecenství. Často i pod záminkou „poslušnosti“ toliko Pánu a ne lidem“ neposlouchají ve skutečnosti nikoho a zdůrazňujíce svou příslušnost k Církvi, ignorují jakýkoliv sborový rád a pořádek (1Pt 2:16, 2Tm 3:4, 5). Jedině Pán Ježíš byl nejsvobodnějším Synem, protože miloval svého Otce a byl pro něho zcela oddělen od všeho, co má a může mít ztroskujucí moc nad člověkem (Ga 5:13, 14).

Hřich ztroskuje. Láska osvobozuje z jakýchkoliv pocitu otroctví!

4. Gadarenský byl ve dne v noci štván z hrobů na hory a zpět (Mk 5:5)!

Nikde, nikdy a v niciem klid! Toho běhání, té energie, té námahy – bez odpočinku a blahodárného spanáku! Dojde vůbec někdy klidu, nešfastný Gadarenský? Když mu „přítomnost a vědomí hrobů“ nemůže dát životní smysl ani perspektivu, zkusi to se zlezáním hor a dobýváním jejich vrcholů! Leč pokoj a jeho tajemství není ve vnějších věcech a úspěších, ale v nitru – a tam je „dábelství“, hřich, ta věcná jezíci propast! A tak se stále opakuje koloběh nepokoje a tragédie lidského bloudění z hrobů na hory – a s hor do hrobů... tragédie lidské marnosti! Kolik lidských duší se zdívá na „horách svých životních úspěchů“, splněných přání a „životní konjunktury“ v bouřích i porážkách, kolik se jich na ně křečovitě upíná a na nich visí, kolik se jich děsí neodvratného pádu do hlubin!

V čem jsme složili svou naději? KÝM a KAM jsme vedeni? Nestrhává také i věřící lidi uvedený duch věcné štvanice a neklidu?

5. Gadarenský křičel (Mk 5:5).

Jaký to výraz bolesti, hrůzy a zoufalství! Jak velice křičí a hlučí nepokojem zmítaný svět, jak se jeho hlas stále více stupňuje! Tento křik se neozývá pouze v hrobech lidských ideálů, tužeb a přání, ale i na horách netušených úspěchů lidského genia v nerešitelných starostech o budoucnost lidstva, vydaného napospas vědecko technické

a biologické revoluci, neodvratné zkáze životního prostředí civilizací a mravnímu rozkladu netušené životní úrovně, v starostech o odvrácení hrůz atomické zkázy světa...

Nepodilí se často i věřící na tom křiku lidského zklamání z hodnot, jejichž pomíjitelnost přece tak dobré zná, na onom křiku ustavičných obav ze zítřka? „Nekřičí často celý jeho život“ ustavičným pečováním o věci tohoto světa?

6. Gadarenský se tepal kamením! (Mk 5:5).

Jaký to nesmysl! A přece dnes tak běžná zcela samozřejmá a „úctyhodná“ činnost „rozumných lidí“! Co je nikotin, jímž sebe i druhé tepou miliony kuráků, „spalujice“ obrovské peněžité částky ohněm, aby sobě ničily zdraví a otravovaly druhým vzdouch?!

Co je alkohol, který tak často ovládá nás soukromý i veřejný život, jímž lidé vraždí sami sebe, rozvracejí rodiny, páchaní zločiny na potomstvu a dopouštějí se tolika zločinů?

Co je „nevinný kofein“ a co strašlivá kletba omamných jedů se všemi důsledky lidské zvrhlosti?

Všecky kamenné Gadarenského dábelníka nebyly doslova ničím proti balvanům dnešní civilizace a strašným úděsem laviny sebevražednosti, která se nezastavuje ani před dětmi a mladistvými!

Je možné, aby se věřící lidé „tepal kamením“? Jak snadno lze padnout věřícímu i v této oblasti, není-li však pro Pána oddělen, připrůsobuje-li se rád svému okolí, aby nebyl „nápadný“ či „výstřední“, popřípadě je-li si příliš jist sám sebou! „Tepání kamením“ je obvykle módou a velmi lákavým počínáním zejména pro mladé lidi, kteří v něm hledají výraz „mužnosti“ a opak je často považován za „opovřenihodnou slabost“, „omezenou naivitu“ a „zbabělost“. Kolik mladých věřících lidí za této situace prožívá težké komplexy „pro svou neprizpůsobivost veřejnému mínění“ svých spolužáků a spolupracovníků! Máš dosud střízlivé hodnotící normy, nebo je už začínáš ztrácat pod tlakem „opojného vína světa“ a jeho veřejného mínění? Dbáš ještě vůbec svého „nazarejstí“ (Nu 6:1–8)?

Do této situace vstupuje Bůh v Kristu! On přišel do Gadary za Gadarenským, aby dokonale vyřešil jeho problém! Povídáme si nyní, jak reaguje Gadarenský na přítomnost Pána Ježíše!:

1. už řel Pána Ježíše (Mk 5:6)! On Pána hned uviděl, hned si ho všiml, zaregistroval jeho přítomnost a blízkost! Jak nápadný je Pán Ježíš v Gadarenské krajině a na cestách, jimiž „běhají dábelníci“! Jak nápadný a přímo provokující je Duch Kristův mezi těmi, kteří jsou ovládáni nečistým duchem! Jaké nebezpečí hrozí duchu temnosti a jeho panství z přítomnosti živého Pána!

2. běžel i k němu (Mk 5:6)! Měl zájem o Pána, chtěl se s ním setkat, potřeboval jej! Proč? Co vlastně Gadarenský od Pána očekával? Uzdravení, které mohl dát jedině Pán, jistě nebylo přání moc temnosti. Zdá se, že Gadarenský poběží k Pánu ze své vlastní vůle. Na jedné straně jej táhne Boží moc, na druhé v něm pracuje moc temnosti, aby zabránila Pánu Ježíši v jeho spasitelném díle! Jaký tu rozpor a jaký tu boj i u toho, kdo běží ke Kristu! Kolik duší k němu přichází a přece ne každý hledá v Pánu Ježíši to, KÝM on však je a CO On lidské duši dává! Mnozí hledají jen naplnění svých vlastních přání a představ, své vlastní věci! Moc temnosti, která Gadarenského ovládá, usiluje Pánu v jeho díle zabránit a je znehodnotit.

3. padl – poklonil se jemu (L 8:28, Mk 5:6). Duch temnosti není a nikdy nebyl pokorný. On může tuto vlastnost pouze předstírat z důvodu „bojové taktyk“, Jeho „poddanost“, „poslušnost“ a „prosby“ nemají jiný cíl než protibožský, zlý! Jaký habněný plán se skrýval za satanovou poklonou a svědectvím: znemožnění a praktická likvidace Krista v krajině Gadarenských!

Kolik falešného klanění a pocit, kolik honosného obřadnictví často zakrývá tělesné zámyry a cíle, aniž by byl dán průchod Kristovu duchu! Nepatří též všechn náboženský formalismus do oblasti tohoto „lžíklanění“ a nevztahuje se Páně varování právě na tento druh „ctitelnství“, který je produkován duchem Gadarenského?

4. kříče hlasem velikým (Mk 5:7). Jaká tu držá lež a převrácenost! Je duch temnosti „jemný“, „taktní“ a „nevtíratý“ – ale Ježíšův „hrubý“, „netaktní“ a „vtíratý“? (Co jest tobě do mne? L 8:28.) Duch temnosti „nikoho nikdy netrápil“ a ani „netrápí“ – ale Ježíš „přišel trápit“? („Prosím tebe, netrap mne“! L 8:28.) Duch temnosti nikdy

nikoho „nevýhnal“ a nikdy na nikom „nespáchal násilí“ – ale Ježíš „vyhání a pásne násilí“? (... nepřikazuj nám jít do propasti! L 8:31.)

Zde jasné vidíme, jak se satan hali v beránčí roucho a pravého Božího beránka označuje vlkem! Jak veliký a mocný je ten křík, který ohlusiuje a přesvědčuje o užitku a výhodách satanova přátelství a o naprosté škodě a ztrátě z přátelství Kristova! Není divu, že Gadara je sice ochotna Krista „již zdaleka vidět“, „přiběhnout až k němu“, ba i „poklonit se mu“, ale nakonec přece jen „velikým hlasem křičet“: My nechceme, aby tento nad námi kraloval! (L 19:14)

„My nečistenci, aby těmto lidem mohlo být všechno pořád všechno!“
Plná lživosti a nešlechetnosti je prosba ducha temnoty (L 8:31-33)! On ví, že Gadarenští je pro něho ztracen a nyní se mu jedná o ostatní Gadarenští a o jejich krajinu! Udržet zde svou vládu stůj co stůj, zastavit a znemožnit další vliv, působení a moc Božího Syna!

Nikdy by nemohlo stádo veprů sehrát v prospěch satana takovou ulohu, když právě vepr nebyl v životě Gadarenškých tak vysoko hodnocen! Stáda veprů jsou u nich nejen cennější než člověk, ale mají dokonce větší hodnotu v jejich očích než Pán Ježíš a jeho poselství! Raději se obejdou Gadarenští bez Pána než bez svých veprů! (L 8:37). Jakou bázni jsou to vlastně naplnění? Rozhodně ne Boží, poněvadž ta vede k moudrosti a ne k trestuhodné nesmyslnému a tragickému zapuzení Mesiáše! Byli naplněni bázni, aby nepřišli o své bohatství, nečistotu a požitkářství, který nemá vůbec smysl pro jakékoliv vyšší hodnoty, považuje je za zbytečné či dokonce škodlivé! Vždyť totiž tělesné užití je mu vlastně „tim nejkrajsnejším, co člověk na světě má!“ Veškeré nauky, vedoucí k omezování či odmítání tohoto „veprového životního stylu“, vlastně člověka „ochuzují“, berou mu „radost ze života“ a jsou „naprosto nepřirozené“! Pán Ježíš je tomuto životnímu stylu vskutku překážkou a nepřitelem – a proto nemá v Gadaře své místo! (L 9:23!) Bud „vepři“ s tělesným požitkářstvím a se svou smyslnou nečistotou, nebo Pán Ježíš se svým duchovním bohatstvím, s čistotou srdce a života!

Duch temnosti dosáhl svého ne proto, že se mu podařilo oklamat Pána, ale proto, že Gadarenští svou volbou oklamali sami sebe! Pan jim zjevil svou velikost a krásu na životě jednoho z nich, ale ztráta věříčka na ně učinila zřejmě větší a hlubší dojem! Moc temnosti se jim jeví daleko citelnější svým bezprostředním praktickým dopadem v jejich sobeckých životech.

Změněný Gadarenský

V přítomnosti Pána Ježíše nemůže obstát žádný nečistý duch. Nerozhoduje množství démonických sil, které by mohlo odolat moc Kristova ducha! Gadarenský je uzdraven a vysvobozen, protože Pán vstoupil do jeho života a nad ním se slitoval! Jaké to byly nyní nastaly změny v jeho životě!:

1. sezení u nohou Pána Ježíše místo bydlení v hrobích a pobíhání po horách (Mk 5:15)

1. sezení u hrobu Pána Ježíše mimo byt. Vstoupil do hrobu. Jaký klid, pokoj a odpočinek v Páně přítomnosti! Jak vzácné je místo u jeho nohou! Marie tu nalézá Boží moudrost, žena hřišnice své odpusťení a spásu, Gaderenský svůj nový životní smysl! On je ve společenství živého Ježíše, který nebydlí v hrobich, on už se nevraci k starým věcem, k starým omylům a hříchům – k mrtvě minulosti. On má přítomného živého Ježíše ve svém životě. Staré věci pomínily a vše nové je učiněno! Na něho hledí, jemu naslouchá, jím se zabývá, jím žije! Programem uzdraveného je nyní Pán Ježíš a cesta s ním a za ním!

2. odění místo náhoty (Mk 5:15)

2. odění mimo hranice (Mt 5,1-12)

Kde vzal onen ubožák oděv? Vzdýt svůj vlastní zničil a žádný ani na sobě nesnesl. Byl to jistě oděv od Pána, který mu dali na Páně pokyn jeho učedníci. Snad ani nebyl zrovna schopen si ho sám obléci bez jejich přispění a pomoci!

Přítomnost Pána Ježíše v životě neznamená obnažení a nahotu, ale právě naopak! Oblécení – návrat ztracené lidské cti a důstojnosti. Jde tu nejvýš o odložení nečistých zbytků hader a cárů vlastní pokrytecké lžimorálky a lžispravedlnosti, které ještě zbydou lidské pýše k „zahalení“ po všem tom bloudění a běhání „po horách!“ Jen Kristova krev a spravedlnost, jen jeho oběť za nás, jen jeho odpusťení a smíření – jen jeho vlastní oděv a oděv od něho samého může dokonale obstát před Bohem, před kteřímkoliv „žalobníkem“ i před vlastním svědomím! Jaký to vzácný oděv pro Gadarenského a jak jinak se nyní cítí u nohou Páně, než když předtím k jeho nohám padl

v celé nahotě své bídy z d'ábelství! Jak divotorná je moc Božího oblečení – moc k novému čistému a svatému životu!

3. zdravý rozum místo sebeničivého šílenství (Mk 5:15)

Gadarenský neztratil rozum zásahem Pána Ježíše, ale on jej naopak získal! Konec atmosféry hrobů, konec věčné štvаницí a nepokoje, konec bezuzdne lžisvobody, konec bezectné nahoty, konec sebeničení a velikého křiku... Jak užitečný je pro lidskou společnost rozumný, čistý a spořádaný život křesťana a jeho rodiny právě tím, že má svůj zdroj v slově Božím – v Kristu! A přece bývají Boží dítky tak často považovány za „blázny pro Krista“ na tomto světě jen proto, že si vyvolily raději „jeho pohanění“ než osobní hmotný a společenský zisk!

Nezapomeň, bratře, sestro, že pravé křesťanství „zdravého rozumu“ není výplodem lidské moudrosti, ale zcela přirozeným důsledkem oblečení naším Pánem do jeho oděvu a stálého přебývání u jeho nohou!

A svědek Pána Ježiše Krista (Mk 5:19)

Jak rád by odešel uzdravený s Pánem z té Gadary, která pro něho nemá více místa! Jak těžký je život v prostředí, které Pána odmítá! V prostředí, ovlivňovaném pastýři veprů a jejich zkreslenými informacemi, v nichž utrpěná hmotná škoda je objektivním a zcela nepopíratelným faktem!?

A přece mu Pán nedopouští. Jak vysoké požadavky na něj má

a) „navráť se k svým do domu svého“! Gadarenský má svůj dům! Už nehraby a hory či pouště, ale tam – v dosud opuštěném a zanedbaném domově má být v první řadě jeho pravé působiště! Tam se mají všichni přesvědčit, KDO je Kristus podle té moci, kterou způsobil v životě jejich nejbližšího! Jde o svědectví těm, kteří jej dokonale znají se všemi jeho přednostmi a nedostaty, aby i oni byli získáni pro Mesiáše. Jak nesnadný být „prorokem ve své vlasti“ a přece je to svědectví základní a nezbytný, bez něhož nelze jít dál! Pán nemá zájem pouze o jednotlivé svědky, ale o svědectví celých našich rodin, našich domů!

b) „zvěstuj jim – vypravuj!“ Jak dobré se zvěstuje a vypravuje tam, kde lidé spatřují Boží moc ve změně našeho života! To zvěstování je na výslovní příkaz Pána Ježíše! Má tedy svou cenu, zařázenost, vliv a jeho pozehnání na srdcích posluchačů. Pán stojí za svým slovem a za tím, kdo je jeho slovo poslušen!

c) „kterak veliké věci učinil TOBĚ Pán!“ Jaký to předivný obsah onoho zvěstování! Jde o vlastní osobní zkušenost — o veliký zážitek s Pánem Ježíšem! Jde o projev viditelné moci Boží ve vlastním životě, který je nesporný a zřejmý, doložený změnou života v dosavadním vztahu k Pánu Ježíši Kristu!

d) „a že slitoval se nad tebou“! Podstata té „veliké věci“ je v BOŽÍ MILOSTI v projevu neskončného milosrdenství a lásky. Ano, slitování Boží nad ubohým ztraceným hříšníkem je to největší a nejvzácnější. Proto jen Boží slitování a nic jiného nemůže být předmětem pravého svědectví! Omilostněný hříšník se prakticky ani k jinému svědectví nehodí a ono je také jeho největší výsadou!

Gadarenskému to stačí. On potřeboval tototo pověření od Pána, aby měl jeho nový život novou náplň a smysl! V poslušnosti tohoto příkazu odchází od Pána (ale ne bez Pána!) a oznamuje svou nejvzácnější životní událost s Pánem v „krajině desíti měst“ bez ohledu na vliv nepříznivých zpráv „o škodách na vepřích a jejich chovatelství“ (Mk 5,20)!

Pán mohl nyní odejít ze země Gadarenských, protože tam zanechal svého Duha a svého věrného neohrozeného svědka!

„I divili se všichni“! Nad bývalým „dábelníkem“, nad jeho svědectvím, nad Pánem Ježíšem a jeho podivnou mocí! Zatoužili po podobné zkušenosti jako měl onen uzdravený „dábelník“, nebo se domnívali, že jejich stav přece jen nebyl a ani není „talzly“ jako byl jeho? Ze tedy není potřebí na uzdravení „doplácat tolika nebo snad vůbec žádnými vepří? Ze se mohou ta stáda v klidu a spokojenosti svých pastýřů dálé pásti na horách a netřeba je zbytečně pláštit k jejich záhubě?

Pochopili, co znamenalo navštěvení jejich krajiny Pánem Ježíšem? Chápeš i ty milý čtenáři? Těžko můžeš pochopit, pokud nepoznáš, že i ty jsi vlastně „Gadarenští“ a v „Gadare“ žíjes (Iz 6:5)! K

kresťanstvop

„Ale to vedz, že v posledných dňoch nastanú nebezpečné časy, lebo to budú ľudia, ... ktorí majú tvárnosť pobožnosti, ale jej moc zapreli“ (2Tm 3:1, 5).

Božie slovo na mnohých miestach hovorí, že kresťanstvo ako celok sa postupne dostane do stavu „odpadnutia“, keď ľudia budú mať iba tvárnosť pobožnosti, ale ich život bude celkom iný. V iných prekladoch uvedený text môžeme čítať takto: „... uplatňujú určitú formu pobožnosti, ale jej moc zapierajú“, alebo „... dodržujú pevne vonkajšiu formu pobožnosti, ale nepôsobí to na ich praktický život, lebo zapierajú jeho moc“. Tento duchovný stav, ktorý už nastal, nezostane na rovnakej úrovni, ale sa bude stále zhoršovať, až sa naplnia prorocká slová: „Hľa, idú dni, hovorí Pán Hosподin, že pošlem hlad na zem, nie hlad po chlebe ani nie smäd po vode, ale hlad a smäd počuť slová Hospodinove. A budú sa túlať od mora k moru a od severu až na východ a budú chodiť sem a tam, hľadajúc slovo Hospodinovo, ale nenájdú“ (Am 8:11-12).

Pán Ježiš prišiel na túto zem ako Slovo, ktoré zasiahlo ľudí, v ňom bola všetka božská životná plnosť a táto sa stala svetlom ľudí. Tí, ktorí vupustili toto svetlo do svojho srdca a vierou prijali Pána Ježiša ako svojho Spasiteľa, stali sa Božimi deťmi. Svet ako celok však neprijal toto Slovo. Biblická kritika, modernizmus a nová teológia posledných časov zastrela svetlo Slova, olúpila ho o moc na ľudské srdcia a tak začínila hustú tmu vo svete. Vážna je táto skutočnosť, že odpadnuté kresťanstvo plodi takéto skutky. Spomeňme aspoň na niektoré z nich.

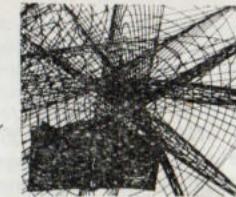
Prvú atomovú bombu, ktorá bola zhodená na Hirošimu, nazývajú Japonci „kresťanská bomba“. Nie budhisti, alebo mohamedáni, vynášli prvú atomovú bombu, ale kresťania. S vodikovou bombou je to podobné. – Kto viedol najstrašnejšie vojny? Či nie sú to kresťanské zeme? – Ľudia kresťanských a pokresťančených štátov diviajú sa všeobecne „zhora“ na zaostalé krajiny. Ako však niesli svetlo evanjelia a pravdy Božieho slova do týchto krajín? Či miesto toho sa neponáhali tieto krajiny podmaňovať a bezohľadne využívať, kolonizovať?

Teraz sa obrátil list a podmanené národy sa hlásia o svoju samostatnosť. Čítame u Lk 21:2-30: „Vidzte fík a všetko stromovie, keď už pučia a vidíte to, sami od seba viete, že je už blízko leto“.

Ked' tedy vidíme okolo seba rozmáhajúcu sa tvárnosť pobožnosti, snažme sa opačne praktickým životom dokázať moc Slova pri nás, poslušnosť pri vedení Ducha a vernosť v očakávaní na Jeho príchod pre cirkev. -fv

- Jako hřich kazi celého človeka, tak znovuzrození uzdravuje celého človeka.
- Bůh se nedivá pouze na to, co Mu dáváme, ale také na to, co si ponecháváme pro sebe.
- Varujme se v oblasti víry hráť roli virtuosa.

MOUDROST světa

Zkusme se zamyslet nad některými příslovími a pořekadly, známými u nás i ve světě, z trochu jiného hlediska
„JAKO KOČKA KOLEM HORKÉ KAŠE.“

Protiví se ti sprosté, nemravné povídání a jednání tvého okolí? Byl bys rád, kdyby zmizelo, ale neodvážuješ se energicky proti tomu postavit. Hraješ roli kočky kolem horké kaše. Chceš být věřícím člověkem, a přece nemáš odvahu vyznat, co je důvodem tvé naděje. Děláš to jako ty kočky. Ale změř své jednání! S chutí k tomu příkroč! Bůh ti dá potřebnou sílu! „KDYŽ NENÍ KOCOUR DOMA...“

Každý má být na svém místě, konat svěřenou práci svědomitě a chovat se jako Boží dítka za všechn okolnosti, i tehdy, když nás nikdo nevidí. Jsme si vědomi toho, že Boží oko vidí všechno, Jeho ucho všechno slyší a On je všude přítomen?

„MNOHO PSŮ — ZAJICOVA SMRT.“

Kolik je na světě uštvaných lidí! Kolik se jich zhroutí! Chybí jim síla odolávat pokušením, vítězit nad různými náruživostmi, špatnými návyky a vlastnostmi. V Pánu Ježíši je pravá svoboda! On vysvobozuje od hřachu, vásní, zlozyků, ctižádosti, smyslnosti, hrabivosti a jiných „psů“. On tě může vysvobodit a On ti i chce!

„SÁM SI UŘEZÁVÁ VÉTEV, NA KTERÉ SEDÍ.“

Člověk zabíjí krávy, které mu dávají mléko; slepice, jež mu snáší vejce, protože krivo, určené pro ně, zaměnil za nějakou nepotřebnou věc. Kolik lidí „sedí na větví“ a zabývá se jejím odřezáním! Nehledí na zdraví, podlamují si ho; nehledí na pověst, zhoršují si ji; na přátelství, ruší ho atd. I v duchovní oblasti věřící člověk uhašuje Ducha, který je pro něho zdrojem sily; zarmucuje Ho a nenechá se jemu vést přesto, že lepšího průvodce životem není; místo pěstování pobožnosti upadá do různých osidel pohodlnosti, lenosti, spánku ...

LEHCE NABYL, LEHCE POZBYL.“

„Když vyhrají, pak polovičku dám na Boží dilo!“ Nepozorujete, že za tímto vězi „zbožný“ dábel? Chce se s Pánem Bohem dělit na polovinu v loterii. Hledej bohatství tam, kde se dá opravdu nalézt, u vyvýšeného Spasitele. „Radím ti, aby sis ode mne koupil zlata“ (Zj 3:18).

„LEPŠÍ VRABEC V HRSTI, NEŽ HOLUB NA STŘEŠE.“

Radujme se z toho, co máme. Budeme vděční věrnému Bohu i lidem, kterým za mnohé vděčíme. Pokud se nenaucíme být vděční za málo, ani mnoho nás neuspokojí.

„KDO CHCE PSA BIT, VŽDYCKY SI HŮL NAJDE.“

Jak pravdivé je toto přísloví a kolik lidí po staletí se ho drží! Ne tak my. Věřící člověk raději běže vinu na sebe, i když bez viny trpí, přijímá to jako milost od Boha (1Pt 2:20, Mt 5:11). píptr. D. O.

- Povedz mi, za koľkých ľudi sa modliš a ja ti poviem, koľko ľudi miluješ.
- Lepšie je nájsť jednu vlastnú chybu ako desať chýb na svojom bratovi.
- Zrunka lásky je cennejšie ako vreco peňazi.

Synové Boží

(Dokončení)

4. — „R 8:14: „Nebo kteříkoli Duchem Božím vedeni bývají, ti jsou synové Boží.“ Nás obdivuhodný Bůh má vždy cesty a možnosti, jak vést svůj lid. Člověk Boží se proto nemusí strachovat o Jeho vedení, ale více by se měl bát o svůj stav, zda je způsobilý a ochotný k naslouchání tichému pokynu shůry.

Tvrdochlavost, neústupnost — zvanou někdy „zásadovost“ — domýšlivost, pýcha, sebevědomí, hrđost, sebejistota — to vše bývá za jistých okolností považováno za ctnosti či kladné povahové rysy. V životě výříky to však jsou v každém případě zbrány pro vedení Duchem. Tak se někdy věřící člověk ocítíne v situaci, kdy by potřeboval sevrít uzdu jako vzpurný mezek, aby činil to, co je užitečné, aby šel cestou, kterou má jít.

V Žalmu 25:9 je tento návod: „Bůh vyučuje tiché cestě své“. Pán Ježíš říká: „Učete se ode mne, já jsem tichý a pokorný...“

Chceme-li, aby nás Bůh vedl v našich životních rozhodnutích, pak musíme být pokojného ducha, tiší, dobrativi a milosrdní, odpouštějící si navzájem jako Bůh v Kristu odpustil nám (Ef 4:32). Je tedy otázka „vedení Duchem sv.“ problém našeho skutečného vnitřního stavu. Správnost našich cest je podmíněna věrností Písmu, ochotou srdce řídit se jeho radou, poslušností a kázní ve sboru, úctou ke starším, to vše někdy i na úkor těla či jeho přízemním zájmům. Toužíme-li po tom, aby nás Bůh vedl, pak musíme usilovat o to, být podobnější Pánu Ježíši. A to je možné jen tehdy, hledíme-li na Jeho slávu, a spatřujíce ji jako v zrcadle, proměňujeme se v týž obraz. A tuto proměnu právě působí Duch Páně! (2K 3:18).

5. — Žd 12:7: „Jestliže kázeň snášíte, Bůh se vám podává jako synům...“

Bible nás učí, že kázeň je prostředek Boží i lidské výchovné péče, jež nezáleží jen v poučování, nýbrž ve skutečném praktickém vedení, cvičení, domlouvání, kárání, a trestání. (Př 12:1; 3:11; 13:18; 15:10). Proto bývá kázeň spojována s metlou a s utrpením (Př 22:15; Jr 5:3).

Cílem kázeň není trápení, ale „umění“, tj. vědění, moudrost, bázeň před Bohem a pokoj s Bohem. Proto vyžívá Písmo k ochothnému přijímání kázeň Boží (Př 3:11; 19:20).

Naše pirozená reakce na jakékoli životní komplikace je negativní. Bojíme se obtíží, nesnáší, neuspěchů, protivenství, posměchu, hrozíme se nemocí, zklamání apod. Zapomínáme na Boží moc, proměňující všechny věci k dobrému všem těm, kteří Boha milují. Ale kdo může milovat Boha? Jen ten, kdo jím byl přijat za syna nebo dceru. To je výsada Božích dětí.

Naše charakterky mají být upevněny, naše účinnost v díle evangelia aktivována, naše svazky se světem přerušeny, naše víra utvrzena, naděje upevněna, naše schopnosti „nestíti břemena“ svá i svých bližních vycvičena, naše známost tajemství Božího království prohloubena.

Nás vztah k časným a věčným hodnotám vyzdvížen na úroveň hodnou synů Božích. To vše a mnohem více chce nebeský Otec dosáhnout při svých dětech. Neutíkejme jeho otcovským rukám!

6. — Ef 5:8-11: „Jakožto synové světla chodte...“

„Pokání“, „obrácení“ a „znovuzrození“ jsou výrazy pro změny, které se dějí s člověkem, když uvěří v Pána Ježíše. Lidský život je vytržen ze tmy a přenesen do světla (Ko 1:13).

I když se mnohé v osudech i činech věřícího zdá být ještě dost „temné“, zásadně platí, že byl tomuto temnému světu vyrván. To praví náš text naprostě jasně, srozumitelně a jednoznačně. Proto již neplatí zásady Zákona, ani idealismu či moralismu, které učí: přičiní se, aby ses dostal ze tmy a probojoval se ke světlu! — Ale platí etika evangelia, která působí zcela opačně: protože jste synové a dcery světla a dne (1Tes 5,5), proto jednáte jinak, žijete jinak, myslíte jinak, než děti tmy. Apoštol Pavel se s touto zvěsti obraci ke všem věřícím. Novým životem nežijí jen „vynikající“ jedinci v Církvi, nejen jakasi „elita“, zvláštní výběr či jistí experti, ale i nejnepatrnejší z údu těla Církve — pokud jím opravdu je. Všichni mohou být příslušníky nového pokolení, jehož trvání není podmíněno zákony těla, ale zákonem „Ducha života v Kristu Ježíši“.

Jsou znovuzrozeni mocí Ducha Kristova, vedeni Duchem. Proto nejsou smýkáni přízemními pohnutkami podle způsobu světa hřicha, ale naopak v síle nového života, prameního v Bohu, která všechno staré překonává skrze víru: „Všecko zajisté, což se narodilo z Boha, přemáhá svět, a to jest to vítězství, které přemáhá svět, VÍRA VAŠE“ (1J 5:4).

„Neboť jsou synové Boží, protože jsou synové vzkříšení...“ (Lk 20:36b).

7. — Mt 5:9: „Blahoslaveni pokojní, oni synové Boží slouti budou“ .

V rozporu se zdáním krásného, krásnějšího a ještě krásnějšího světa čihá na všechny jeviště lidské činnosti n e p o k o j, přeruštající živelně ve strach. Člověk na první pohled klidný, spokojený s představou moci nad sebou samým, bývá snadno strhován do proudu chorobného neklidu, který nezřídka končí v propastech vásní, neřestí i zoufalství — pokud se naopak nerozleje v poušti lhostejnosti. Není místa k tomu, vypočítávat tisicery nicotnosti nebo naopak balvany problémů, které dovedou „vyvést z míry“, „rozdlat“, „navztekat“, „zdeptat ducha“, nebo zbavit iniciativy a chuti k plodné aktivity. Různé filosofické směry chtěly vystřovat pokolení odolné všem nečekaným zvratům, ale výsledkem je převážně jen tvrdost, bezcitnost, fanatismus nebo netečnost či lhostejnost.

Ovšem, že se tu a tam setkáme s pohodou, klidem a příjemností jako potvrzením pravidla o výjimkách. Avšak Pán Ježíš říká: „Pokoj svůj dávám vám, ne jako svět, já dávám vám...“ (J 14:27). Jde tu zřejmě o něco zcela jiného, než je příjemná nálada či kulturní zážitek překrásného obsahu.

Uvedeme náznakem, co se v Bibli míní „pokojem Božich dětí“ a na nás je, abychom vyvodili pro sebe důsledky. — Především jde o lidi šťastné v pravém slova smyslu (blahoslavený = šťastný!), neboť mají v srdci „pokoj, převyšující všeliký rozum“ (F 4:1-7). Se všemi lidmi se snáší a vychází v dobrém (R 12:18) a protože znají prchavost pokoje, „hledají pokoje a stihají jej“ (1Pt 3:11). To je dynamické uskutečňování tolik žádaného pokoje, nedostížného bez Knižete pokoje — Ježíše.

8. — 1J 3:1: „Nyni synové Boží jsme..., vime pak, že když se ukáže, podobní Jemu budeme...“

Setkání s Pánem Ježíšem — jediným reprezentantem „onoho“ světa, říše světla — je slavnou a radostnou nadějí křesťana. Proto se po lidsku ptáme: „Kdy to bude?“ — Jedni vykládají, že po konečném soudu Božím nad světem, jiní spojují tuto událost s umíráním. Opět jiní praví, že se tak stane při příchodu Pána v tisíciletém království, nebo u „soudné stolice Kristovy“. Víme velice dobře, že otázka „termínu“ není věcí člověka (Sk 1:7). A přece Bible hovoří o zvláštní události — vtržení věřících k Pánu současně se vzkříšením těch, kteří v Pánu zesnuli. — Je to výsada údu těla Kristova — Církve, která by se neměla věřícím rozplývat v mlhách nejasnosti. Proto nesmíme tototo setkání zaměňovat s jinými událostmi, předpověděnými tomuto světu. Mnoho bludů vzniká tím, že z nedostatečné biblické známosti (nezaměnit se „znalostí“!) směšují věci a události, které spolu nesouvisí. Jsou proroctví týkající se Izraele, proroctví týkající se národů a proroctví týkající se výhradně Církve, tj. lidu Božího Nového zákona. Musíme vědět, že jde o věc Pána Ježíše, o událost obrazně zvanou „svatba Beránkova“, připravovanou z ONE strany jsoucnosti samým Bohem, nikoli člověkem. Bible hovoří o zvláštním okamžiku tohoto „vtržení“, které se stane „hned“, „pojednou“, „v okamžení“, řecký text praví EN ATOMU — tj. v atomu. To slovo by pro nás mělo mit obzvláštní kouzlo. Slýcháme je vyslovovat velmi často, stalo se jakousi „nadějí“ tohoto světa, zdrojem „nové energie“. Nám věřícím by mělo připomínat naději lidu Božího v neviditelném příchodu Pána, v proměně, která zachvátí výhradně údy jeho Církve.

Jsme na toto setkání připraveni? (Čti: 1Te 4:14-18; 1K 15:23.51-58; 2Tm 2:11; R 8:16-23). E. K.

● Před nějakým časem se jistý bratr modlil na modlitebním shromáždění, aby Bůh požehnal těm, kteří jsou doma na lůžkách nemocní a na pohovkách zdraví. Tato poslední slova byla neočekávaná, ale velmi potřebná.

připr. D. O.

* 6. 3. 1475
Caprese

† 18. 2. 1564
Rím

Michelangelo Buonarroti

(K 500. výročí narození)

Renezanční sochař, malíř, architekt, básník, jedna z nejvýznamnějších osobností v dějinách kultury.

Proslulé sochy: David, Mojžíš, Pieta.

Nástropní malba v Sixtinské kapli: Poslední soud.

Byl vynikající básník, jehož básně poprvé přeložil Jaroslav Vrchlický.

Ukázky jsou ze sbírky Žiji svou smrtí, kterou vydalo nakladatelství Mladá fronta r. 1970 v překladu Jana Vladislava.

Klam a mam světa, jak to vidím k starů,
mi nenechaly čas se k Bohu brát:
nejenom že jsem nedbal jeho darů,
já právě jimi hřešil tolíkrát!

Čím jiný zmoudří, tím já hlopnu pouze
a pozdě ten svůj omyl poznávám:
už nedoufám, jen volám k Němu v touze:
Zbať mě té lásky, kterou k sobě mám!

Zkrat pro mne napůl cestu do nebe,
můj drahý Pane, vždyť já bez Tebe
nezdolám ani tuto polovinu.

Nauč mě záští k světským rozkoším,
k těm jeho krásám, které stále ctím,
a dej mi věčnost, dříve než tu zhynu.

DAVID

Shodil jsem těžké, nepotřebné břímě,
můj drahý Pane, zanechal jsem svět
a jako křehký člun se vracím zpět
z bouřlivých vod k Tvé tiché zátočině.

Trni a hřeby, vbité do Tvých dlaní,
s Tvou tváří, jež se dobrovitě skví,
slibuji duši, rvané litosti,
že přec jen dojde spásy při pokání.

Až pohledně svým svatým zrakem na mě,
nesuď mě přísně, nezvedni své rámě,
aby s mne ztrestal za mou minulost.

Svou krvi jen ty viny se mne sejmi
a čím jsem starší, tím víc odpouštěj mi
a tim mě dříve vezmi na milost.

Až nyni, starý, na konci svých sil
poznávám, světe, jak nám umíš lhát.
Slibuješ mí, ač nemůžeš ho dát,
a klid, ač hyne, než se narodil.
S hanbou a se strachem
citím, že těch pár chvil,
které tu ještě mám,
probouzí ve mně zas ten sladký klam –
a ten, kdo žije v něm,
jen vraždí duši, tělu neprosplél.
Vím podle sebe, žel,
že na nebesích lepší úděl mají
ti, co se zrodí a hned umírají.

přpr. M. Vlček

Modlitba

Pane, učiň mne nástrojem Tvého pokojel!

Tam, kde je NENÁVIST,

URÁŽKA,
NESVÁŘ,
BLUD,
POCHÝBNOST,
ZOUFALSTVÍ,
TEMNOTA,
ZÁRMUTEK,

abych vnášel LÁSKU,
ODPUŠTĚNÍ,
JEDNOTU,
PRAVDU,
VÍRU,
NADĚJI,
SVĚTLO,
RADOST.

○, Pane, dej, abych neusiloval o to
být potěšen, jako potěšovat,
být chápán, jako chápávat,
být milován, jako milovat,
neboť dáváním sebe dostávám,
zapomínáním sebe nacházíme,
odpouštěním se nám dostává odpusťení,
umíráním povstáváme z mrtvých,
k ŽIVOTU VĚCNÉMU.

AMEN.

připr. D. O.

● Slavný vědec Isaak Newton, řekl:

„Mohu vzít dalekohled a dívat se na miliony mil do vesmíru; ale mohu odložit dalekohled, vjít do pokojíku, zavřít dveře, pokleknout ve vážné modlitbě a vidim více z nebe, přiblížím se více k Bohu než se všemi dalekohledy světa.“

JE VÍRA BOŽÍM DAREM?

V poslední době jsem se zabýval otázkou, zda víra, kterou si hříšník přivlastňuje spasení, je Božím darem, či nikoliv. Slyšíme totiž často odvolání na slova Pána Ježíše, která řekl u jisté příležitosti svým učedníkům: „Mějte Boží víru!“ (Mk 11: 22). Z těchto slov se vyvazuje totiž následující úvaha: Jak může mít člověk Boží víru, kdyby ji nedostal od Boha? Člověk, který hledá Boha a touží po odpusťení svých hříchů, je Bohem obdarován tak, aby mohl uvěřit v Pána Ježíše jako ve svého Spasitele.

Také se cituje další verš, který uvedenou myšlenku jako by potvrzoval: „Neboť milostí spasení jste skrze víru, a to ne sami ze sebe, je to Boží dar“ (Ef 2:8). Jiný překlad tohoto verše zní: „Té záchrany docházíte z Boží dobroty na základě toho, když věříte. Není to vaši zásluhou, Boží dar to je!“ Ne víra, ale spasení je v tomto textu označeno za Boží dar.

Velice mi v hledání odpovědi na tuto otázkou posloužil následující článek L. K.:

„Rozšířil se názor, že „víra je dar Boží“. Tím je myšlen jakýsi druh Boží milosti, která je udílena hříšníku při jeho obrácení. Ovšem, „milostí spasení jste skrze víru“. Příprava a nabídka spasení z Boží strany byla pouhou milostí. Přivlastnění spasení z lidské stránky skrze víru je lidskou odpovědností. Písmo praví: „Tedy víra ze slyšení, slyšení pak skrze Slovo Boží“ (R 10: 17). Když hříšník uvěří Božímu poselství, jeho víra mu nezískává žádnou zásluhu před Bohem, avšak ani není darem od Boha, neboť kdyby tomu tak bylo, zanikala by odpovědnost lidí. Víra je prosté zaújetí nového postoje k Božímu poselství, spolehnutí na Jeho slovo“.

Pokud bychom si ještě připomenuli 1K 12:9, kde je řec o vídě jako o daru Duha, pak nejde o víru, kterou se hříšník chápá spasení v Kristu, ale jako o dar pro zvláštní úkoly.

Naznačili jsme vám několik myšlenek v uvedené otázce a budeme rádi, když nám napišete na ni svou úvahu. -jos

Jan Karafiát

(K stému výročí jeho působnosti na Valašsku)

B
G
B

Kdo z nás by neznal Broučky? Už jako děti jsme sedávali úplně tiše, ani jsme nedutali a poslouchali jsme Broučkova dobrodružství. Od jejich vydání uplyne v příštím roce sto let, a přesto i dnes děti „malé i velké“, jak si to přál pisatel, jsou zaujaty jejich prostou krásou. Malé pobaví, velkým dávají navíc látku k zamýšlení nad sebou a nad smyslem vlastního života.

Zastavme se na chvíli u jejich autora – Jana Karafiáta. Letos v dubnu uplyne totiž sto let od chvíle, kdy tento požehnaný Boží muž přišel na své první velké pole působnosti – do Hrubé Lhoty na Valašsku. Budete-li se někdy rekreovat u přehrady Bystřička, vzpomeňte si, že kousek odtud, v dnešní Velké Lhotě, stranou civilizace konal své poslání tento muž. Dodnes tam je „dřevěná katedrála“, kde po dvacet let kázal Karafiát. Je zachována v původní podobě.

Jan Karafiát se narodil 4. ledna 1846 v Jimramově na Českomoravské vrchovině jako deváté dítě z deseti. Od dětství byl veden k víře v Pána Ježiše. Sám o tom říká: „To nejstarší v mém životě, nač se dobře pamatuji, jest to, jak klečím u nohou své matky a odříkávám po ní svou večerní modlitbičku“ (Paměti I, 102). V jedenácti letech odešel na gymnázium v Litomyšli, později studoval v Güterslohe ve Vestfálsku. Tam byl, přestože byl cizinec, nejlepším žákem. Ovládal latínou i řečtinu, což bylo tehdy obvyklé. Jeho oblíbeným jazykem se stala francouzština. Kromě toho se však učil hebrejsky, takže již na gymnasiu četl Bibli v hebrejském originále. Zajímal se i o historii a hudbu. Avšak nejhľubší význam jeho pobytu v Güterslohe mělo jeho obrácení. Karafiát o tom piše: „Zde se mi stala i ta největší milost, která se mi na světě mohla stát. Zde jsem to zajisté začal vědomě pocítovat, že se Duch svatý mého srdce a svědomí dotýká a obrací mne za sebou“ (Paměti II, 134). A tehdy nad sebou hořce plakal. Nebylo to obrácení násilné, žádné zemětřesení, žádný oheň, šlo to, jako když rosa za tiché teplé noci padá na přisečenou trávu. (Paměti II, 136.) Zvolil si studium bohosloví. Studoval v Berlíně, v Bonnu a ve Vídni. Studia zakončil v roce 1869. Stal se farářem reformované církve evangelické. Jeho prvním místem byla Roudnice. Zde byl do konce října 1871. Z této doby je jeho spis o Husovi. Z Roudnice odešel na studijní cestu do Skotska, do Edinburgu. Cestou se stavaloval v Německu. A zde ztratil naději, že by mohl se oženit se svou první a můžeme říci i poslední láskou, Hermínkou Schleicherovou. A tak autor Broučků, který tak krásně dovedl vypsat šťastné manželství, zůstal svobodný. V Edinburgu se seznámil se skotskou šlechticnou, miss Johanou Buchananovou, která ho v dalším životě podporovala jak svým porozuměním a spolučítěním, tak zejména vzdor všem představám o skotské šetrnosti po hmotné stránce a zejména svým vlivem (byla totiž přibuznou anglického vyslance v Rakousku). Ve Skotsku obdivoval úctu k Božímu rádu a odhodlanost učinit církev nezávislou na vlivech světa.

Po návratu do Čech nastoupil jako učitel v evangelickém semináři v Čáslavi. Zde napsal spisek Kamarádi a podstatnou část Broučků. V Čáslavi nenalezl pro svou obětavou práci pochopení, i když i zde směl zažít krásné chvíle.

A pak nastala další význačná etapa Karafiátova života – pobyt na Hrubé Lhotě (1875–1895). O tu zastrčenou faru mimo civilizaci v chudém Valašsku nebyl zájem. Karafiát tam šel a můžeme říci, že to bylo požehnané rozhodnutí. Nechme jej samého promluvit, o co mu tehdy šlo: „S takovou myslí já jdu na Lhotu: Pánu Ježiši se jedná o novou Lhotu, a já mám kázat a svědčit. Žádám si všecky lidi mít upřímně rád, nebát

se z nich nikoho a ničeho, Pána Ježiše pak sprostně poslechnout, ať už to stojí cokoli“ (Pam. VI, 44.) Ve své cinnosti vždy vycházel od sebe. Evangelium Kristovo stavěl vždy za závazné pro všechny lidi.

Podstatným rysem jeho kázání byla vždy zvěst o Pánu Ježiši, Božím Synu, ukřižovaném pro hřichy světa, o odpustění hřichů a radosti duše, která u nohou Spasitele našla odpocinutí a pokoj. Zde jsou jeho slova: „Když pak se začnete ... hrozit a lekat svých hřichů, pak není pro vás jiné pomoc nežli Pán Ježiš. Pojd' se mnou k Pánu Ježiši, takový jaký jsi, pojď k Pánu Ježiši. Zvláště pak pováz, že to není nějaká nauka, kterou tě chci potěšovat, jest to nebeská osoba. Jest to Ten, který jest nade všecko, který zkroušeným přeje, který i tobě podává ruku a praví, že stačí na všecky tvé hřichy. To jest sám Syn Boží, který v našem těle hřichy naše nesl ... Toho se uchop u víře, neboť v Něm jest i tvé spasení“ (Sestnácto str. 206).

Dalším význačným rysem je jeho ideál Kristovy církve. Učil, že do církve Boží nemá být přijímán nikdo, kdo není vedený Duchem svatým, že církev smí poslouchat jen to, co si přeje Pán Ježiš. Pán si přeje církev svobodnou a na lidských zájmech nezávislou. Není-li pozemská církev vedena podle Božího rádu a není-li naděje na nápravu, ba brání-li její představitelé, aby se zachovával Boží pořádek, pak je to zmařená sůl, která se k ničemu už nehodí. Zejména vystupoval proti nedbalému „vysluhování svátosti, křtu a Večeře Páne“. Ríkal, že svátosti nejsou pro ty, kteří vyznáním i životem dokazují, že jsou nevěřící a bezbožní. Ta církev, která vysluhuje svátosti nedbale, je pod těžkým Božím hněvem. Bůh je oslagen „tak, že milujíce Pána Ježiše, začneme milovat všecky lidi a toužit po jejich spasení, aby jsouce znovuzrozeni, vyšli s námi z Babylonu, nečistého se více nedotýkali ... tvorili Mu na světě svatou církev, ode všeho světa oddělenou.“ (Sestnáct. 109.)

Významné vynikala jeho pastýřská služba. Ať už to bylo v Čáslavi, na Lhotě či později v Praze, vždy se věnoval lidem kolem sebe. Vždy mu šlo o jednotlivce, o jejich problémy a těžkosti. Byl náročný a přísný, především k sobě, ale i k druhým. Přitom však jeho srdce bylo vždy otevřeno pro druhé. A nejen srdce. I jeho dům byl vždy otevřen pro duše, hledající pokoj. Kromě toho si vždy našel čas k tomu, aby navštívil ty, kdo mu byli svěřeni. Tato práce byla požehnaná a rozvíjela se. Přece však narazila. Zásadovost Karafiátova bývala přičinou jeho potíží, zejména v tehdejším vedení církve. Nepochopení ze strany lidí nakonec přimělo Karafiáta, že na radu Lady Buchananové odešel 5. 6. 1895 do Prahy. Ve Lhotě vykonal značnou část své práce. Zde vznikla jeho „Broučkova pozůstalost“, ze které uvádíme ukázku, ale hlavně Kritické vydání Bible kralické, které bylo podkladem pro revidované vydání Bible kralické.

V Praze bydlil nejprve v Královských Vinohradech, Na Smetance 6. Jeho činnost byla zde především misijní. Kládil důraz na to, aby bylo především zvěstováno evangelium. Ríkal: „ráno jsem byl na službách Božích a nádhery a parády měli tam hojně, ale žádné evangelium. A ve tři odpoledne byl jsem na službách Božích v jiné denominaci. Paráda tam nebyla, ale oni právě zaváděli vyškolený „zpěvácký sbor“ a evangelium tam také žádné nebylo.“ V Praze byl po návratu faráře Kašpara, kterého začalovat, mimo službu, ale tím více se snažil svému Pánu sloužit. V jeho bytě Na Smetance se konávala shromáždění. Těžištěm jeho práce byl i zde vedle kázání osobní styk. I když ústa hlášala přísnost a trestala hřich, jeho srdce bylo měkké a přístupné k lidem. V Praze také vydával Karafiát časopis Reformované Listy.

Jeho význačným dilem v Praze byla revize Bible Kralické. Měl k tomu nesporné předpoklady, vždyť ve znalosti řečtiny a hebrejstiny se mu málodko vyrovnal. Byl to těžký úkol – odstranit zastaralost tohoto překladu a přitom zachovat ducha kralických. Tento překlad pak vyleš v roce 1915.

Karafiátova kázání byla zveřejněna pod názvem: Šestnácto Pražských kázání, těsnopisem zachycených. Ke konci života napsal své Paměti, které dávají nejlépe nahlédnout do jeho života.

V roce 1911 se přestěhoval na Letnou do Ovencecké ulice, kde žil až do své smrti. Jeho Pán si ho povolal do nebeské vlasti „v plnosti dnů“ ve věku 83 let dne 31. ledna 1929. Na jeho úmrtním oznámení stojí krásný verš: Chodil Enoch stále s Bohem a nebyl více vidin, nebo vzlal ho Bůh (Gn 5:24). Druhé místo je ze Zj 22:1.

Byl pochován na vinohradském hřbitově (odd. X, č. hrobu 110). I zde se projevil zvláštní rys jeho povahy. Ve svých pamětech napsal: „Nikdy jsem se k tomu nepro-

půjčil, abych na pohřbu někoho vynášel a někoho snížoval a soudil. Vždy se mi jednalo, právě tak jako v neděli, o čisté evangelium, ať už se to lidem líbilo anebo nelíbilo". A v tom byl důsledný. Neprál si na svém pohřbu žádný proslov. Proto se na jeho pohřbu nekázalo, ale četla se řada míst z Božího slova.

To byl kusý pohled do života Karafiátova. Nemůže být úplný a ani zcela objektivní. Jde nám o to nejkrásnější v jeho životě, v čem nám může být příkladem, hodným následování.

Použitá literatura:

Prof. Dr. L. J. Hromádka: Jan Karafiát.

Nad Karafiátovými Broučky – sborník k 50. jubilejnímu vydání Broučků
Kalendář českobratrský evangelický na rok 1941.

Chceme touto cestou poděkovat panu faráři Ježíkovi z Velké Lhoty za jeho porozumění a pomoc při získávání materiálu pro tuto vzpomínku. Fotografie představuje J. K. při jeho působení v Hrubé Lhotě.

Mladý Nikodém se už dost dlouho načekal. Konečně s tím byli všichni dorozuměni, aby si vzal Anežku. Listků pak on nerozesíhal, ale přivolával každému na potkání: „Já se budu ženit.“ — Ke kupci pak, u něhož oni všecko kupovali, vkoříčil i on do krámu. Právě tam lidí nebylo. — „Pane Kostláne, já se budu ženit. Už mi Anežku slíbili.“ — „Vy se budete ženit? Nuž pak já vám přejí, abyste byl šťastný, vzdor tomu, že jste se oženil.“ — „Co to povídáte, pane Kostláne? V z d o r tomu, že jsem se oženil?“

Ale právě přicházel do krámu lidé a proto mladý Nikodém raděj odběhl. Pořád pak mu to znělo v uších: „V z d o r tomu, že jste se oženil?“ — snad chtěl Kostlán říci: „P r o t o ž e jste se tak pěkně oženil.“ Dával pak pozor, až lidé z krámu odešli a hned zas byl u pana Kostlána.

„Vy přece nemyslíte, že ženatému jest tíž být šťastným než svobodnému?“ — „Bodejť bych myslil. Dvěma jest to přece vždy mnohem těžší, aby se dobře shodli, nežli jednomu. Ale vám já přejí, abyste byl šťastný vzdor tomu, že jste se oženil.“ — Ale zas přicházel lidé a Nikodém odešel.

Když se zas vrátil, pravil kupci: „Co pak si pan Kostlán myslí, že Anežka není se mnou jedně myslí? My čekáme nejlepší dny právě nyní, když se vezmeme.“ — „Však já vám je přejí, vzdor tomu, že se vezmete.“ — „Nu, tak vy přece jen nevěříte, že to dobré dopadne.“ — „Ne tak. Já věřím, že by to m o h l o dobré dopadnout, ale často se to tak nemá.“ — „Ale proč by to s Anežkou a se mnou nemohlo pěkně dopadnout!“ — „O, ano, mohlo by. Ale ona by musela být rozumnější a nemít hubu a vy byste nesměl miti v těle žluč.“ — A zas přicházel lidé do krámu.

Nikodém odešel a víc se už nevrátil. Dopalovalo ho to velice, že by on měl být šťastný v z d o r tomu, že se oženil; a ještě by prý Anežka musela být rozumnější a nemít hubu a on by nesměl miti v těle žluč. Zatím on cítil, že má v těle žluči hromadu. Což aby i Anežka nebyla příliš rozumná a měla ještě hubu! Ani nebyl sám svůj, když přišel k Anežce. Ona to na první pohled postrhla. — „Copak se ti stalo?“ — „Ale, Kostlán mne velice pohněval. Ani to nepovím.“ — „Tak? To jest ta naše včerejší úmluva, že si vždycky povíme v s e c k o ?“ — „Ale když on mně pál, abych byl šťastný v z d o r tomu, že se ožením. Ano, pak k tomu doložil, že bys ty musela být rozumnější a nemít hubu, a já že bych nesměl miti v těle žluč.“ — „A ty myslíš, že nemáš v těle žluč?“ — „Já m á m v těle žluč.“ — „Nu, pak já se bojím, že budu nemoudrá a budu miti hubu.“

„Nu tak, jak my to uděláme, aby Kostlán neměl pravdu?“ — „Jdi se zeptat

pana faráře.“ — A Nikodém se šel zeptat pana faráře. Když pak mu to vyložil, řekl pan farář: „Kdyby Kostlán i jeho nebožka žena byli nebyli tak velice světští, nebyly by bývali tak velice neštastní. Ale však on se b u d e ženit po druhé, až se obráti. Ale j e s t pravda, bez o b r á c e n í bych já v manželství také nebyl šťasten. A ty jsi sice hodný hoch a Anežka jest statečné děvče, ale bez obrácení ani vy v manželství šťastni nebudeste. Proč byste však zůstávali neobrácení? A co obrácení lidé b u d e t e vy spolu šťastní. — Začni hned aspoň ty sám. Za to ty nemůžeš ručit, nevyvede-li Anežka nějakou hloupost a nebude-li miti hubu, ale ty se můžeš stále snažit, abys n e m ě l v těle žluč. A uvidíš, že to s Anežkou tak zlé nebude.“

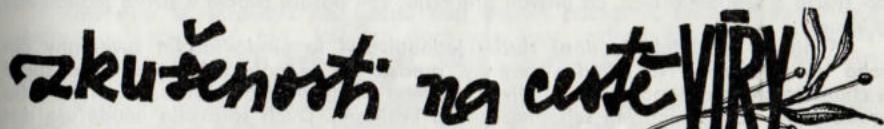
A bylo po svatbě a mladí Nikodémovi hospodařili pro sebe, a Anežka vyvedla nějakou hloupuštku, ba začala i miti hubu, ale Nikodém si počítal, jako by neměl v těle žádnou žluč. Když pak to Anežka zpozorovala, ona si hned vzpomněla: „To jest to, zač on se m o d l i , a hleděla ho udobřit.

Za dva měsíce šel Nikodém ke kupci. „Pane Kostláne, já j s e m šťastný, vzdor tomu, že jsem se oženil, i proto, že jsem se oženil.“ — „I vždy mne to velice těší,“ řekl Kostlán. „Ale to jsou teprv dva měsíce. Přijďte mi to říci za dva roky.“ A za dva roky přišel Nikodém ke kupci. „Pane Kostláne, já jsem šťastný vzdor tomu, že jsem se oženil.“ — „Vždy mne to velice těší,“ odpověděl Kostlán. „Ale prosím, byl-li byste šťastný, kdybyste měl v těle žluč?“ — „Ano, máte pravdu, pane Kostláne. Tu bych nebyl šťastný.“ — A Kostlán tomu věřil a vyprával to dál, že jest mladý Nikodém šťastný, vzdor tomu, že se oženil.

Když pak jednou přišel kupec ze sousedního města, ten tomu nechtěl věřit: „Šťastný, vzdor tomu, že se oženil? Není-li to pěkná pohádka?“ — „Ne, ne,“ ujistil ho Kostlán, „to není žádná pěkná pohádka Ale musíte vědět, že Nikodém nemá v těle žluč, a když to pozoruje jeho žena, ona hned přestane miti hubu, když i sebe větší hloupost byla vyvedla. Jinak arci by to nešlo.“

„A jestli se Kostlán zas oženil?“ ptali se Broučci. — „To já nevím. Ale myslím, že se neoženil.“ — „Což pak jsou množ ženatí lidé skutečně neštastní?“ — „I jak by nebyli: Kdo chodí po své hlavě, jest vždy neštastný — člověk a brouček také. Nad to ten, kdo má v těle žluč.“

Jan Karafiát

Bыло то předvánoční období. Chtěla jsem mamince koupit dárek, tak jsem se vypravila na nákupy. Kupujících však bylo všeudě mnoho. Nezbývalo mi, než se konečně v jednom obchodě postavit do řady lidí, čekajících na obslužení. Prodavačky měly plné ruce práce. Jejich pracovní doba končila ve 12 hodin a mnoho času do poledne již nezbývalo. Ale počet lidí se nezmenšoval, spíše naopak. V tom jedna z prodavaček přehlédla frontu, ve které jsem stála a pak přišla ke mně, strčila mi do ruky lístek se slovy: „Tato slečna je posledním zákazníkem.“

Byla jsem překvapena. Na lístku stálo: „POSLEDNÍ ZÁKAZNÍK“. Ještě několikrát na mne prodavačka upozornila a vyzývala ostatní, kteří stáli za mnou nebo se hrnuli dovnitř, aby zbytečně nestáli, neboť ta, která má lístek „Poslední zákazník“ bude ještě obslužena a za ní již nikdo!

Uvědomila jsem si, že jsem měla — po lidsku řečeno — štěstí, když jsem ten lístek obdržela. Ale přitom mě napadla daleko hlubší a vážnější souvislost. Žijeme dosud v době milosti. Ještě každý člověk má možnost přijít k Pánu Ježíši, vyznat mu své hřichy a přijmout od něho odpuštění hřichů a dar věčného života. Ale tato doba milosti se chýlí ke konci. Bůh brzy uzavře „bránu milosti“. Nikdo neví, kdo je „posledním zákazníkem“, který tuto milost obdrží. Bůh dosud shovívá a čeká. Proto:

„Dnes, uslyšíte-li Jeho hlas, nezavírejte svých srdcí“ (Žd 3:7-8). -zká

ŽIVOT A PRAX V CIRKVI...

5. Služba Slovom: prax

Ef. 4:11 nám dáva stručný, ale súhrnný zoznam štyroch základných typov služobníkov Slova, ktorých dal Pán Cirkvi. Dva z nich, apoštolia a proroci mali dôležitú, ale špeciálnu úlohu a neboli ustanovení natrvalo. Pri pozornom štúdiu príslušných časťí Novej Zmluvy sa stane zrejmým, že služba prorokov v Cirkvi mala svoje špecifické rysy. Novozákonný prorok nebol presný protájkom tých, čo slúžia Slovom v dnešnej dobe. Tento fakt nás musí viesť pri štúdiu takých miest, ako je 1. Kor. 14, kde sa hovorí o vykonávaní prorockej služby. Z takýchto časťí sa môžeme poučiť o dôležitých všeobecnych princípoch, aby sme ich zachovávali pri službe v zbere; ale nesmieme tieto časti aplikovať bezmyšlienkovite, bez náležitého zváženia ich špeciálneho kontextu a obsahu.

Ostatné dva typy v Ef. 4:11 sú trvalé. Je to evanjelista a učiteľ. Ich služba má charakter, ktorý plne vyhovuje potrebám Cirkvi za normálnych a trvalých podmienok tohto veku. Služba evanjelistu sa týka v podstate nespasených; zvestuje im pravdu Božiu, zjavenú v Písme, takým spôsobom, že Duch svätý ju môže použiť, aby usvedčil človeka z hriechu a priviedol ho k vieri v Spasiteľa. Učiteľ slúži najmä veriacim a jeho úlohou je vykladať Písmo takým spôsobom, aby rástli v poznani Boha a Jeho vôle a zámerov a aby ich život bol privádzaný k dospelosti v spravodlivosti a zbožnosti charakteru a v podobaní sa Pánu Ježišovi.

Takáto služba, či evanjelista alebo učiteľa, je vysokým povolením a jej vykonávanie je svätoú zodpovednosťou a náročnou úlohou, ktorá sa má plniť v bázni Božej. Jej účinnosť závisí od pôsobnosti Ducha svätého, ktorý osvecuje mysel slúžiaceho a pôsobí na srdcia a svedomie tých, čo pravdu prijímajú. Tak pôsobí ovocie v živote jednotlivca a zboru.

A nielen to; udelenie daru služby jednotlivcov je predovšetkým suverénny čin toho istého Ducha. No i keď suverénny, predsa nie je náhodilý. Je dôverne späty s charakterom a osobnosťou jednotlivca, ktorého Duch svätý používa so všetkými jeho vrodenými i nadobudnutými schopnosťami a kvalitami. Duch spravidla neudeľuje dar evanjelizovať alebo vyučovať človeku, ktorý nevlastní potenciálne kvality osobnosti alebo rozumové schopnosti, potrebné na tieto úlohy. Ďalej, hoci je úplne jasné, že Boh je naskrivený od ľudskej výchovy a schopnosti, a v mnohých prípadoch konal úplne nezávisle od takýchto vecí, bolo by omylem a nerozumom bagateliizať cenu vzdelania a prípravy na službu Slovom alebo trdiť, že Boh takéto veci nepotrebuje. Ich cena a užitočnosť pre Noho bola opäťovne potvrdzovaná v histórii Cirkvi, hoci nemusíme pre príklady chodiť za hranice „Bratrského hnutia“.

Každý, kto slúži Slovom, mal by si vziať za svoju úlohu vzdelávať sa tak, ako je mu to len možné v prospech svojej služby. Ale treba mať na pamäti, že je viacero spôsobov, než iba štúdium na Biblickej škole alebo univerzite. Nejeden, kto musel vstúpiť do života s malým vzdelaním, dosiahol v oblasti vzdelania neobyčajné výsledky vlastnou četbou, štúdiom a životnými skúsenosťami. A tak isto platí, že púhe akademické vzdelanie nie v každom prípade znamená vzdelanie skutočné. Je dôležité si uvedomiť, že nech človek získal akékoľvek vzdelanie, musí ho podrobniť Bohu a pôsobnosti Ducha svätého, ak má byť pre Noho použiteľné, lebo inak by to všetko mohlo viesť iba k prehliadke telesných schopností a dokonca k intelektuálskemu snobizmu, ale nikdy k službe Slovom.

Je pravda aj iný druh ľudí, ktorých stanovisko musíme rásne odmiestniť. Ide o ľudí, čo sa vystavujú tým, že nemajú vzdelanie a domnievajú sa, že to, čo podľa nich predkladajú ako službu, je preto „duchovné“. Taký človek vo všeobecnosti je si nadmieru istý správnosťou vlastných názorov, trocha žiarlivý na iných a príliš lenívý,

aby si dal námahu kultivoval svoju mysel a schopnosti. „Služba“, ktorú môže ponúknut, býva spravidla takmer bez úzitku.

Kurz na Biblickej škole alebo univerzite má značnú hodnotu, a evanjelické inštitúcie tohto druhu vykonávajú veľmi užitočnú prácu. Dôležitosť vzdelania pre kresťanského pracovníka je čoraz zjavnejšia. V podmienkach dnešnej misijnnej práce na mnohých miestach Biblická škola je inštitúciou so základným významom. Z toho však nevyplýva, že tento druh vzdelania je to najlepšie pre všetky osoby v akýchkoľvek podmienkach. Pre niektorých ľudí z dlhodobého hľadiska môže byť účinnejsou príprava na službu tak, že najprv prejdú osobnou a odbornou disciplínou, aká je súčasťou napr. štúdia klasického, právnického alebo prírodedeckého a iných podobných odborov s nasledovným zamestnaním, a potom aplikujú svoje skúsenosti a vzdelanie takto nadobudnuté na systematické štúdium Písma a službu Slovom a pripravujú sa na úlohu viesť miestny zbor.

Nesmieme strácať zo zreteľa ani možnosti, ani hranice štúdia na Biblickej škole. A musí nám byť úplne jasné, aký druh služby zodpovedá presne tým potrebám, ktoré má Cirkev a zbor konkrétnie. Dnes sa hovorí o mladých mužoch, ktorí absolvujú teologické štúdium so zameraním na službu Slovom (kazateľský úrad) v zboroch alebo inde. To môže byť prospešné, pokiaľ si uvedomujeme, že keď niekoľko zloží skúsky, to ho ešte nerobí zrelým na službu v zbere. Miestny zbor si môže pokladať za milosť, ak má vo svojich radoch schopných a oddaných mladých mužov, ktorých horlivosť a vedomie povolenia k službe Slovom ich viedie k tomu, aby sa pripravovali tak, ako to každému z nich najlepšie vyhovuje a konali svoju službu s vernosťou a výtrvalosťou. Pod Božím vedením takí ľudia dorastú v služobníkov Slova, akých dnes naše zbytne veľmi potrebujú. Ale plné predpoklady pre službu v biblickom zmysle sa môžu získať iba duchovnou dospelosťou a skúsenosťou skrz trvale rastúcu známost Božieho Slova a cest pri človeku.

Nemálo pozornosti sa venuje nízkej duchovnej úrovni života nejedného zboru a malého poznania biblických pravd pri mnohých spomedzi mladších údov zborov. Ale kde je príčina? Plne zodpovedá pravde, že súčasný povrchový a hmotársky duch dnešnej doby má nepriaznivý vplyv na duchovný stav Cirkvi. Ale nesmieme zvaľovať zodpovednosť na iných.

Kresťania sa spravidla nedostanú nad úroveň poznania, než aká je daná ich duchovnou výživou. A tam, kde ich duchovný život zostáva chudobný, je to nízká úroveň služby, pri ktorej treba hľadať príčinu. A vina za toto padá na hlavy tých, ktorí sú za službu v zbere zodpovední.

Duchovné potreby kresťanov budú nasýtené iba takou službou, ktorá spočíva v systematickom a postupnom vykladaní Písma a ktorá sa rozprestiera od základných pravd až po hlboké veci Božie. Takáto služba je ovocím času, práce, štúdia a modlitieb. Ale miesto toho pravidelná duchovná strava ľudu Božieho často pozostáva z výberu opakovanych konvenčností zo stále tých istých miest Biblie, ku ktorým sa pridávajú „pekné myšlienky“ a iné triviálności spolu s výplodmi vlastnej fantázie, ktoré si mnohí kresťania zamieňajú so skutočnou službou. Tento nedostatok sa neodstráni intenzívnym dákvmi špeciálnych zhromaždení so službou hostujúcich kazateľov. Služba navštievujúcich bratov a špeciálnych kazateľov má Bohom dané a cenné miesto, ale duchovný život každého miestneho zboru by mal byť vyvíjaný aj službou tých, ktorých Boh povoláva na tento účel vo vlastnom zbere. Keď sa miestny zbor stane závislým od špeciálnych kazateľov, je tam čosi nie v poriadku.

Nízka duchovná úroveň života veriacich a zborov je jednoducho vecou príčiny a následku. A malé alebo žiadne duchovné výsledky mnohoho z nášho evanjelizačného kázania neprekupujú, keď zväzime jeho obsah a kvalitu. Lúbivá fráza „jednoduché evanjelium“ je zodpovedná za značnú časť plynkostí a povrchností nášho evanjelizovania.

Jeden z veľmi vážnych nedostatkov služby je v tom, že sa vede často náhodile a bez systematického postupu. Toto je zapríčinené z veľkej časti dvomi vecami. Prvou je obyčaj, že na každom zhromaždení hovorí iný brat, vrátane tých, čo nemajú dar ako učiteľa Slova. Liek na tento neduh leží zrejmé v rukách zodpovedných bratov. Druhou je „otvorené čítanie“ na biblických hodinách, (pozn. prekl.: autor má na myslí pravdepodobne také biblické hodiny, na ktorých sa vo forme diskusie zúčastňujú

výkladu a výmeny názorov všetci, ktorí chcú), ak sa nevedie náležitým spôsobom. Takéto zhromaždenie môže byť veľmi užitočné v tom, že podnecuje diskusiu a udržiava poslucháčov v aktivite. Vlastní tiež – vo svojich najlepších formách – prvk systematicnosti a výkladu Písma po väčších celkoch.

Musíme si uvedomiť, že služba, ktorú Pán dal Cirkvi pre duchovnú výživu veriacich, je v prvom rade vecou tých, ktorí majú dar vyučovať, a nie ani tak diskusného krúžku. Vyučovanie, či predmetom je biblická pravda, veda alebo čokoľvek iné, nie je vysledok iba otvorennej diskusie. Ak niet kompetentného brata, ktorý by diskusiu viedol, môže sa z toho stať prípad, že slepý vede slepého. Ale to neznamená, že takého čítanie Biblie by sa malo zavrhnuť. Znamená to toľko, že, aby sa stalo užitočným a účinným na vyučovanie, musí sa zmeniť spôsob, akým sa tento druh zhromaždení vedia. Napokon, najúčinnejší spôsob vyučovania nemusí nutne spočívať v tom, že sa káže zo stupienky k veľkému publiku. Tento spôsob môže byť veľmi užitočným nástrojom na budovanie veriacich, keď je prítomný jeden alebo dva kompetentní bratia, schopní vyučovať Slovu a je tu príležitosť na kladenie otázok a otvorená diskusia, náležite vedená skúseným bratom. Tým možno zaistiť systematické a postupné vykladanie Písma a zamedziť nevečné a zbytočné vyprávanie tých, ktorých prejav by boli na prekážku duchovného úzitku v zhromaždení.

Veľkou potrebu bratských zhromaždení v dnešnej dobe je dostatok mužov všetkých vekových skupín, majúcich dar od Boha, aby slúžili Slovom, a ktorých vedomie povolenia k službe viedie k tomu, aby túto službu kládli na prvé miesto a všetko ostatné až za tým, aj keby to malo byť spojené s určitými obeťami vo veciach hmotných alebo osobného postupu a postavenia. Takito bratia budú mať dostatok zmyslu pre osobnú dôstojnosť a zodpovednosť, aby vo svojej službe nepredkladali balast, o akom sme hovorili skôr. Posvätná tomuto cielu aj osobnému kariéru, aby mohli lepšie slúžiť Pánovi a vydajú sa tejto službe celou bytosťou.

Takýchto mužov nenájdeme pod každým stromom; a je niekoľko príčin, prečo ich je tak málo. Jednou je to, že cena takejto služby je príliš veľká pre mnohých bratov, ktorí bezpochyby majú dar, ale sú priveľa zamestnaní svojou kariérou alebo pohodlní, aby priniesli obeť s takou službou spojené. Iným dôvodom je postoj Cirkvi ako celku, ktorá si príliš zvykla považovať veci za samozrejmé, miesto aby cítila bremeno zodpovednosti za modlitby k Pánovi, aby On sám odpovedal na príomné potreby a vzbudil takých mužov v Cirkvi. Ako často sa táto potreba robí predmetom našich modlitebných zhromaždení? Keď zbyty vo všeobecnosti a jednotlivci, ktorí svoj dar zanedbávajú, zmenia tento svoj postoj, môžeme rátať s tým, že Pán začne pôsobiť, a výsledok v zborovom živote bude udivujúci. Nemýme sa, ak úroveň služby v našom zbere je nízka, a ak je nízka úroveň duchovného života veriacich, nemôžeme z toho viniť nikoho, iba seba samých.

(Pokračovanie) Sprac. -mk

VÍTĚZSTVÍ NAD SLABOSTMI

Považujeme to za samozrejmé, že človek po obrácení zanechá kourení, piti, krádež, smilstvo a jiné hřichy. Ale to, že doveďe kritizovať, pomlouvat, hádat se, být nestřídmý, náladowý, lhostejný, nesmiřitlivý, to nám nevadí!

Jestliže věříme, že Bůh dává sílu k vítězství nad tzv. „velkými hřichy“, proč tedy nevěříme, že nám může a chce dát vítězství i k přemožení našich „slabostí“, které jsou rovněž nepravosti, hřichem? On to může učinit a chce způsobit, protože sami to nedokážeme. Vyznejme mu tyto naše hřichy a prosme Ho o sílu k vítězství nad naší povahou!

Jestliže se na někoho zlobíte, nevyhýbejte se jeho blízkosti. Vyhledejte jej, pozdravte jej a laskavým slovem bez prudkosti vytrhněte trn čehokoliv, co vás na něm rmoutí. Toto je zřídlo obnovené lásky. A lepší z vás bude ten, kdo přijde první.

NA CO SI BUDE BŮH PŘI NÁS STĚŽOVAT?

Upřímní věřící lidé vždycky se vraceli k „počátku“ církve na zemi a srovnávali, zda svým životem osobním i sborovým stojí na základech apoštolských a prorockých. Při své nedávné návštěvě v jisté sousední republice byl jsem svědkem, že bratři si položili otázku: Na co si bude Bůh při nás stěžovat? – a hledali na ni nejen odpověď, ale i východisko pro odstranění zjištěných nedostatků. Byly tyto:

1. Skutečnost obrácení se k Bohu se všeobecně u věřících vztahuje jen na určité období, ale není to denním, stálým zjevem. Mnozí se dívají na obrácení jako na jistou chvíli v životě, při které se odevzdali Bohu, ale nemyslí na to, že obracet a odevzdávat se Bohu má být trvalým zážitkem, denní skutečností.
2. Málo se dožadujeme Božího vedení skrze Ducha v jednotlivých situacích našeho života, těžko se dáváme Bohem řídit a měnit svůj postoj.
3. Náš vztah k Pánu Ježíši je většinou myšlenkového rázu, není to projev lásky a upřímné oddanosti. Často zaměňujeme práci, horlivost v díle Božím s láskou k Bohu. Domníváme se, že dáváním peněžitých darů vlastně prokazujeme náš dobrý „duchovní stav“.
4. Jednota s bratřimi omezuje se po většině na vlastní sbor. Podceňujeme jiný způsob víry a poznání. Boží vedení přijímáme jen tenkrát, je-li v souladu s naším poznáním.
Ochota k odpouštění je natolik formální, povrchní, že nedovedeme zapomenout na to, co jsme jednou již odpustili.
Namlouváme si, že mohou-li druzí upadnout do omylu, my ne! Náš život víry je izolován od druhých bratří, je v nás málo otevřenosť k vyznání hřachu.
Modlitbu často odkládáme jen na modlitební hodiny.
5. Jsme uspokojeni z vědomí plného vítězství a dokonalé oběti našeho Pána Ježíše. Ale v praxi denního života ovoce Jeho vítězství nevyužíváme. Rychle resignujeme a domníváme se, že stačí vymluvit se na naši malou sílu. Ale jsme přesvědčeni o vlastní důležitosti.
6. Stačí nám, že jsme se rozhodli pro Krista, ale v činech to nedokazujeme. Cesta od myšlenkového poznání k praktickému uskutečňování zdá se nám velmi těžká.
7. S příkazem Pána Ježíše o zvěstování evangelia to myslíme vážně, ale ve skutečnosti jsme bojácní, hovoříme o tvrdé půdě, těžké době a špatných lidech. Vyhledáváme ty, které bychom rádi viděli ve shromáždění, ale kolem těch, co klopýtlí, obcházíme. Nechceme se zostudit, do něčeho se „zaplést“, jde nám více o to, abychom něco znamenali.
8. Necháváme rádi pracovat toho druhého. Jsme pohodlní a jde nám více o náš životní standard. I když prohráváme, nechceme připustit, že potřebujeme pomoc. V duchovní práci jde nám často více o sbor, než o Pána Ježíše. Projevuje se to v tom, že více se obáváme mínění lidí než zarmoutit Boha. Chybí nám odvaha změnit některý způsob našich sejcit, i když to situace vyžaduje.
10. Čísla hrají u nás větší roli než-li u Boha. Zřídka myslíme na ztraceného hříšníka. Jít za hříšníkem a přivést jej k Pánu, připadá nám těžké. Tak málo věříme, že Bůh dokáže více vykonat s malým počtem jednotlivců – následovníků než s velkým počtem těch, kteří se rozhodli jen napol.
11. Naše svědectví neobráceným nebyvá vždy úplné. Stačí nám, že se lidé obrátili a to, že netouží po osvobození z hřachu a naplnění Duchem svatým, přehlížíme. Trápíme se problémy a nepřicházíme k odevzdání svých životů cele Pánu. Svoboda Ducha se nám stala cizí. Naše pobožnosti probíhají podle programu. Jsme pyšni na naše poznání a povýšeně pohlížíme na druhé. Nedostává se nám odvaha pocvičit se ve zkušenostech víry. Zajistili jsme se a věříme, že se nám už nemůže nic stát.

To byla tedy „sebekritika“ věřících v jisté sousední zemi. Možná, že se nám zdají některé nedostatky špatně zařízené, jiné se opakují, možná, že bychom je stylizovali jinak. Ale o to zde nejde. Nejdří se o dogmatické formulace toho, co by nám Bůh vytýkal, ale o upřímné sebezkušování a zejména o nápravu. Kdybychom alespoň v jedné věci napravili svůj život – a to v sile Páně můžeme – pak nám i uvedené myšlenky posloužily.

Stádce, ovčinec, stádo

Je známo, že hebrejskina Bible nemá sice velký počet slov, ale je bohatá tím, že téhož slova je možno použít k označení různých pojmu. Takových případů není málo. Pro správný pojem je tu vždy třeba se rozhodnout podle souvislosti s věcí, o kterou jde. Jsou tu i případy opačné, kdy jeden pojem je v sobě tak rozrůzněný, že je třeba dvou nebo i více slov k naznačení této rozrůzněnosti. Má-li být např. naznačeno, že jde o **stádo** ovci, jemuž ovčinec poskytuje ochrannou pomoc, řeklo se **EDer**. Tak je tomu ve zprávě o Jakobové cestě k strýci Lábanovi. Uviděl tehdy tři stáda, rozložena u studně a čekající na napojení. Nemohla to být stáda bez ovčinců, protože právě život v ovčinci naučil každé stádo, aby se i mimo ovčinu drželo pohromadě (1M 29:1–2). Avšak ve zprávě o tom, že vznikla hádka mezi pastýři stáda Abramova a pastýři stáda Lotova (1M 13:7), bylo pro pojem stáda použito slova **MiKNeH**, což mělo naznačit, že stáda jsou **vlastnictvím** jmenovaných osob, a nikoli pastýřů.

Pán Ježíš znal různost této dvou slov pro pojem stáda a tuto různost vyjádřil i v aramejském, jež byla hebrejským nářečím, kterého používal. Když totiž evangelisté slova Kristova převáděli do řečtiny, použili pro pojem stáda rovněž dvou slov, a to: „he poimné“ a „to poimnon“. Do českého překladu je možno tuto různost vložit tak, že slovo „poimnon“ přeložíme slovem „stádce“ a „poimné“ slovem „stádo“. Pán Ježíš měl svůj sbor již tak ustavený a zorganizovaný, že mohl na misijní cesty poslat již 70 učedníků (L 10:1). Později tento svůj sbor oslovil takto: „Neboj se, malé stádce, neboť se vásenu Otcí zalíbilo dátí vám království...“ (L 12:32). Lukáš zde použil slova „poimnon“. Necelé 4 měsíce před svou smrtí vedl Pán Ježíš rozhovory v Jeruzalémě, kdy došlo k uplatnění jeho podobenství o

cích a pastýři. V této souvislosti řekl: „Mám i jiné ovce, které nejsou z **tohoto** ovčince; musíme přivést i je, neboť uposlechnou mého hlasu. A bude jedno stádo (=poimné) a jeden pastýř“ (J 10:16). Zde Pán Ježíš uplatnil pojem **MiKNeH**, takže Jan to nepřevedl slovem „poimnon“, nýbrž slovem „poimné“. Jde tu tedy o jedno stádo, jež se neváže na jeden ovčinec (=„mia aulé“). Církev, která se nemůže dočkat, aby tu byl již jeden ovčinec, si to přeložila do latiny takto: „et fiet unum ovile et unus pastor“, tj. „a vznikne jeden pastýř“. To asi zmátl Jana Blahoslava, takže přeložil také: „jeden ovčinec“. V opravených vydáních Kralické bible je vytiskněno: „jedno stádo“; a tak je tomu i ve slovenském překladě N. Z.

Jde tu o **podobenství**. Proto máme vědět, co naznačuje stádce, co ovčinec, co stádo a koho pastýř. Petr jakožto starší povzbuzoval své spolustarší k tomu, aby pásli Boží stádce (=poimnon), které je „**při nich**“, tj. v místě jejich bydliště. Měl tedy na mysli místní Boží sbory, a to sbory ustavené, zorganizované, neboť měly své starší a jejich soustavnou a stálou duchovní péči. Stádce, to jsou tedy příslušníci ustaveného sboru, jež je možno oslovit také slovem „sbor“, např.: „neboj se, malý sbore!“; „pozdravuj tě, milý sbore, bratři a sestry ze sboru v“; pozdravuje tě, bratře, sbor v“ atd. Protože ovčinec je možno zbudovat, ale na ovce je třeba čekat, až se narodi, může ovčinec naznačovat jenom **ústavnost** sboru, jeho organizaci apod., k čemuž může dojít na základě lidských sil, zatímco na příslušníky Božího sboru je třeba čekat, až se znovuzrodí „z vody a z Duchu“, což není v lidských silách. Ze Pánem Ježíšem neřekl nic o jednom ovčinci, nýbrž řekl, že vznikne (=genézeta) jedno stádo, jež bude mít jednoho pastýře, tj. jej samého, dal tím najevo, že má na mysli stádo bez viditelné organizace, stádo čili sbor, jehož příslušníci jsou jeho vyučováním **vlastnictvím**. On sám nejlépe ví, kdo mu patří ve všech sborových organizacích na všech místech světa a ve všech údolích dějin Božích sborů. Proto nemůžeme nikdy tvrdit, že ono jedno stádo (=MiKNeH = poimné) je dáno prostě součtem všech sborových útvarů křesťanských se všemi jejich příslušníky.

O jednom stádu čili o jednom sboru (jedné církvi) je možno uvažovat skutečně jen v tom smyslu, jaký nalézáme v po-

dobenství Pána Ježíše, kde je řeč o ovčích. Když řekl, že má jiné ovce, které Krista. Povaha těch neposlušných se stává nejsou z **tohoto** ovčince, počítal s tím, že víc a vic podobnou povaze „kůzlat“, která nejdou za hlasem pastýře, nýbrž si vyškakuji podle vlastní povahy, vlastního instinktu. Kůzlatu do onoho jednoho Kristova stáda nepatří ani patřit nebudou. Otázka jednoho stáda (MiKNeH, poimné) je obtížnou otázkou, kterou bychom sotva správně rozřesili bez daného Kristova podobenství. Neboť v epištolah se skutečně dá všechno, co je tam napsáno o ekklesii, **vyloučí** jako řeč o místních viditelných sborech, o jejich povaze, významu a poslání. Podobenství Pána Ježíše podle J 10 a Mt 25:31–33 jsou tedy jedinečná a jedinečným je i rozdílnění v pojmu stádo, jak je dán hebrejskými slovy EDer a MIKNeH. Díky Bohu za tuto **jedinečnost!** H. J.

KŘESTAN A RODINA

PANNA A RYTÍŘ

Odedávna je rytíř pokládán za ideál muže a rytířskost je vlastnost, kterou ženy u mužů nejvíce oceňují. V čem spočívá rytířskost?

Rytíř má mít především vlastnosti, které obyčejně připisujeme hrdinům: sílu, odvahu, iniciativu, houževnatost, ochotně zasáhnout ve prospěch dobra. Jakkoli se obdivujeme hrdinům starořecké Illiady nebo germánským Niebelungům, rytíři rozhodně nebyli pro brutalitu svých činů.

K rytířskosti patří mimo jmenovaných hrdinovských vlastností lásku. Rytíř je velkomyslný a laskavý, nenadýmá se, neztrácí jistotu, nehledá výhody pro sebe, nenechá se roztrpčit, neraduje se z bezpráví, ale raduje se z vítězství pravdy. Rytíř je ochránce slabých. Stará se nezíštně o ty, kteří se mu svěřují. V rytířském slibu hraje zvláštní úlohu úcta k ženě.

Rytířství je typickým zjevem křesťanského středověku. Připomínáme-li, že ne všichni rytíři se chovali rytířsky, přece chápeme ideál rytířskosti jako křesťanský protiklad řeckých a germánských hrdinů. Rytířskost je charakteristická vlastnost křesťanského muže. Setkáváme se s ní u Františka z Assisi, Pestalozzo nebo u Livingstona.

K rytířskosti, jak jsme už povídeli, patří odpovědný vztah k ženám. Rytíř bere ženu bezpodmínečně vážně, váží si aby jiný muž jednal s jeho ženou. Tím

ji jako sám sebe, a proto ji nezneužívá jako „pohlavní bytosť“. Právě této vlastnosti muže si žena velice váží, cítí se u něho v bezpečí jako u vlastního muže a ví, že je u něho chráněna před každou sexuální vtravostí.

Don Juan je pravým opakem rytíře. Každé ženy využívá k ukoujení vlastních požadavků a chticů, aniž se dalek stará o její další život. Při své prohnanosti je Don Juan ubohý hlupák, který šlapuje nemotorně po duši ženy. Aby mohl být rytířem, chybí mu pocit odpovědnosti za osobu ženy, to je za její poslání od Boha.

Rytíř miluje jednu ženu plně a celé, sdílí s ní celý svůj život, spolu s ní se stává jedním tělem. Se všemi ostatními ženami jedná tak, jak by si přál, aby jiný muž jednal s jeho ženou. Tím

uvádí slova Pána Ježiše do praxe. To zajiště je zákon a proroci. (Mt 7, 12). Jaké chování ženy odpovídá rytířskosti? Rekneme pímo: panenství. To je příliš často mylně chápáné slovo. Pannou není jen dívka, která dosud „neví o muži“, to je pouze nedotčená (intaktní). Pannou však není ani ta žena nebo dívka, která všechny muže s přísnou tváří od sebe odvrací a jede životem jako amazonka. Takové ženy jsou už předem staré panny. Pravá panna se uchovává pro toho muže, kterého bude plně a cele milovat. Se všemi ostatními jedná tak, jak by si přála, aby jiná žena jednala s jejím vlastním manželem nebo snoubencem.

Při takovém jednání dívky dochází k tomu, že vzbudí v muži rytířské chování. Zvláštní způsob lásky, kterým působi panna na muže, je ten, že se stává v pravém slova smyslu mužem, to je rytířem.

Zvykli jsme si připisovat v chování mužům aktivitu a ženám pasivitu. Platí to ovšem jen částečně, neboť první zábleskové aktivity vychází z pravděpodobně mnohem více od ženy. Vánoční květin přitahuje hmyz. Podle vůni, kterou květina vydává, se řídí druh hmyzu. Na růže létají včely nebo zlatohlávci, k Asa foetida (čertovo lejno) masárka. Podobně přivolává panna rytíře, koketka Dona Juana.

Z toho vyplývá pro ženu nesmírná odpovědnost. Na jejím chování, na ovzduší a na vůni, kterou vyzařuje, závisí kva-

lita mužů, kteří ji obklopují. Tuto skutečnost můžeme pozorovat na každém kroku, jak určitá žena vádí vždy jen týž druh mužů. Tato setkání nejsou jen jednoduchým „štěstím“ nebo „smálou“, ale odpovídají právě oné přitažlivosti. Mnohá děvčata a ženy by udělaly lépe, kdyby přezkoumaly samy sebe, zda se chovají panensky, než aby se zlobily na podlost mužů.

Na panenském chování dnešních mladých žen záleží, zda příští generace mužů bude generací rytířů, nebo zda to budou generace sameců, násilníků a nadutců. Má žena zůstat v chování pannou, když již překročila více méně věk k vdávání? Vždyť nemá muže, pro kterého by se uchovala. To není rozhodující. Neprovdaná žena je ve společnosti rytířů mnohem šťastnější, než když vzbuzuje chtivost světáků, kteří si s ní chtějí jen zahrávat.

I vdaná žena má vůči všem mužům zachovat panenský postoj — vyjma k svému manželu. Právě v tom, ač to zní protismyslně, se neprovdaná žena nejvíce vyrovnaná provdané, když si zachová svůj panenský postoj.

Tím respektuje svatý řád manželský a zařídí si podle toho svůj život. Je to pro ni jistě těžké, ale nezprostřuje ji to chovat se jinak než panensky. Její specifické poslání ve světě spočívá v tom, že probouzí svým chováním pravé muže. Podstata vztahu mezi mužem a ženou tkví pro ni v manželství i bez manželství. Panna a rytíř. přípr. D. Z.

Dňa 28. januára 1975 odišiel spomedzi nás brat Ján Vražda. Tažká choroba urobila bodku za jeho požehnaným životom. Opustil nás všetkých uprostred aktívnej služby a hoc veľmi miloval všetkých, ktorí žili okolo neho, musel predsa odišť.

Pána spoznal roku 1931 ako 26 ročný. Po svojom obrátení pôsobil do roku 1940 v Nitre a potom v Banskej Bystrici. Svoj život zasvätil Pánoni a podľa toho aj jeho život vyzeral. Milovali sme ho pretože ho nebolo možné nemilovať. Jeho skromný osobný a pokojný manželský život bol svedectvom sám osebe. Jeho tiche, trpezné, láskavé, srdečné jednanie a otvorené srdce pre všetkých (ktoré mali spolu s manželkou), bolo ozdobou jeho života a horlivosť v službe, ktorá sa spájala u neho s pokorou, sa stala pre nás prikladom.

Svoju životnú púť ukončil krátko po dovršení 70 rokov a to tiško, vyrovnané, pokojne. Odišiel ako človek, ktorý vie kam ide. Odišiel k tomu, v ktorého veril a o ktorom tak rád písal a s láskou všetkým rozprával. Odišiel spomedzi nás človek, ktorý miloval svojho Pána až do konca. -spe

V prvých februárových dňoch roku 1975 sme sa rozlúčili snáď s našou najstaršou sestrou Máriou Ma m o j k o v o u zo Zvolena-Môťovej. Dožila sa požehnaného veku – 100 rokov, 5 mesiacov a 5 dní. Na Môťovskom cintoríne sme si pripomenuli krásny život našej sestry, plný lásky a rozdávania sa. Rozlúčka s jej telesnými pozostatkami sa niesla v znamení slov:

Tíško od nás odišli ste ...
V lúčení nás smútok jal.
Ale viera vo stretnutie,
premenila v radosť žiaľ.

Dňa 9. februára 1975 odišla do nebeského domova milovaná sestra Irena Potfajová zo Serede, vo veku 42 rokov. Mnoho rokov zápasila s ťažkou nemocou, ale vždy bola verná svojmu Pánovi, bola starostlivou manželkou i matkou. Jej zápas viery sa vízazne skončil. Všetkým, ktorí ju poznali, bude veľmi chýbať, veď odišla „v polovici svojich dní“. Žime tak, aby sme pri našom odchode chýbali!

V Bratislave odišla k Pánoni milá sestra Mária Ondrejičková vo veku 67 rokov. Mnohí spominajú na jej život, no najmä ti, s ktorými mala dlhé roky obecenstvo pri nohách Pána Ježiša.

Práve v priebehu veľkonočných sviatkov náš dragý Pán skratiel utrpenie milej sestry EVY ŽARNOVICKÉJ z Bratislav. Jej telesné pozostatky boli uložené do hrobu 3. 4. t. r. Pri tomto pochrebe bolo slúžiacimi bratmi zdôraznené, ako verne žila pre svojho Pána, pre svoju rodinu, bratov i sestry. Bola žiarivým svetlom svojmu okoliu. S vďačnosťou na ňu spominame.

Ve Frenštáte pod Radhoštěm odešel k Pánu bratr JAN ŘEZNIČEK ve veku 70 let. Spolu se svou manželkou až do jeho nemoci pracovali pro Pána v Kunčicích p. O.

Po třiceti letech...

Před třiceti lety skončila válka. Osvobození našich národů Sovětskou armádou přineslo velkou změnu v našem životě. Toto období je úzce spojeno i se vzpomínkami našich bratří a sester z Dolní Dunajovic a Nového Přerova, kteří nám z nich něco povíděli:

„Naši předkové se po bitvě na Bílé hoře odstěhovali do ciziny pro nastalé pro následování těch, kteří se nechtěli vzdát víry v Boží slovo. Odešli nejdříve do Rumunska a později i do Bulharska. Tam v období vlády carské monarchie zakusili jako česká menšina dosti trpkých chvil. My sami jsme pamětníci doby pozdější. Rádi vzpomínáme na bratry z Československa – Křesinu, Sirackého, Košutha, Pavloviče i Davida a Vaňka, kteří nás navštěvovali a potvrzovali čisté evangelium o spasení skrze zástupnou oběť Pána Ježiše Krista. Tak jsme byli z Boží milosti uchováni až do chvíle, když jsme byli po válce pozváni československou vládou k návratu do vlasti. Pozvání jsme rádi přijali a po přestěhování jsme dosídlili osvobozené jihomoravské

BIBLICKÉ HÁDANKY

1. Kdo pronesl následující slova? (pel)

- a) Počuj, prosím, na hlas Hospodina v tom, čo ti hovorím, a bude ti dobre, a tvoja duša bude žiť.
- b) A čo je azda tvoj služobník pes, aby urobil túto velikú vec?!
- c) Prečo si potom ukradol mojich bohov?
- d) Mužovia, čo to robíte?
- e) Odkiaľ prichádzaš a kam ideš?

Za každou správnu odpoveď s citátem – 1 bod

2. Znáš příbuzné (rp)

Seřaďte správně k sobě vždy tchána

a zetě:	
Abichail	Achab
Annáš	Achas
Etbál	Asver
Kálef	David
Lában	Eleazar
Putiel	Jákob
Putifer	Josef (egyptský)
Raguel	Kaifás
Saul	Mojžíš
Zachariáš	Otoniel

Za každou správne určenou dvojici patří bod.

3. Hádanky:

- a) V mládí utíkal na východ, jako muž se vracel na západ, jako starec sestupoval na jih, po smrti jej vezli na sever.

- b) Izraele z ruky nepřátel vyprostil, pak k smrti od otce odsouzen byl, že jeho zákon přestoupil, lid mu však život zachránil.

Kde o tom čteme, kdo to byl?

Za každou vyřešenou hádanku po jednom bodu.

Vyluštění z 1. čísla:

1. b (Gn 1:12–13)	5. b (2:17)	9. a (3:24)	13. b (5:18)
2. b (1:12, 24)	6. c (2:20)	10. c (4:8)	14. a (5:27)
3. c (1:20–23)	7. b (3:7)	11. b (4:16)	15. b (5:3–30)
4. c (2:14)	8. b (3:20)	12. c (4:26)	

2. Koniček:

Mt 22:37–38

I řekl mu Ježiš: Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vší duše své a ze vši myslí své. To jest přední a veliké přikázání.

3. rovnice:

dra-chma, há-j, per-ské, la-mpa – x = drahá perla

5. Skládačka:

mat + Uza + (Bet)lém = Matuzalém

7. Obrázky:

- a) Izraelité se klání zlatému teleti na cestě pouště.

4. Čiselka:

Eben, nebe

6. Přesmyčka:

Víra tvá tě uzdravila

připr. -tp

PO TŘICETI LETECH...

(Dokončení)

pohraničí. Bylo nám milé, když jsme kolem sebe mohli slyšet mateřskou řeč. S chutí jsme se zapojili do nové budovatelské práce. Většinou jsme zaměstnáni v zemědělství v provozu státních statků. Ani zde jsme však nezapomněli na milost Boží zjevenou v Pánu Ježiši Kristu a hned jsme pamatovali na shromažďování věřících. Bylo nám to umožněno ve svobodě naší socialistické společnosti. V obou vesnicích máme svoje místnosti, kde se scházíme k oslavě našeho drahého Spasitele a ke zvěstování Jeho poselství. Rádi o Něm také společně zpíváme ať dvou nebo čtyřhlásně, hlavně však z celého srdce. Chceme žít a pracovat tak, abychom všem byli dobrým svědectvím." dle poznámk upr. pz